

၁ ၂ ၃ ၄ ၅ ၆ ၇ ၈ ၉ ၁၀ ၁၁ ၁၂ ၁၃ ၁၄ ၁၅ ၁၆ ၁၇ ၁၈ ၁၉ ၂၀ ၂၁ ၂၂ ၂၃ ၂၄ ၂၅ ၂၆ ၂၇ ၂၈ ၂၉ ၃၀ ၃၁ ၃၂ ၃၃ ၃၄ ၃၅ ၃၆ ၃၇ ၃၈ ၃၉ ၄၀ ၄၁ ၄၂ ၄၃ ၄၄ ၄၅ ၄၆ ၄၇ ၄၈ ၄၉ ၅၀ ၅၁ ၅၂ ၅၃ ၅၄ ၅၅ ၅၆ ၅၇ ၅၈ ၅၉ ၆၀ ၆၁ ၆၂ ၆၃ ၆၄ ၆၅ ၆၆ ၆၇ ၆၈ ၆၉ ၇၀ ၇၁ ၇၂ ၇၃ ၇၄ ၇၅ ၇၆ ၇၇ ၇၈ ၇၉ ၈၀ ၈၁ ၈၂ ၈၃ ၈၄ ၈၅ ၈၆ ၈၇ ၈၈ ၈၉ ၉၀ ၉၁ ၉၂ ၉၃ ၉၄ ၉၅ ၉၆ ၉၇ ၉၈ ၉၉ ၁၀၀



မိုးမိုးမိုးမိုး

သမုန်ယုဂဒေပါဇာ



အခန်း (၁)

“ဟင်း”

ရထားပေါ်ရောက်ပြီး ကိုယ့်ထိုင်ခုံလေးပေါ်တွင် မိမိရရထိုင်လိုက်ရတော့မှပဲ
မေသက်မွန် သည် ရှိုက်ထားသော ပင့်သက်ကို ချဖြစ်တော့သည်။

လေးငယ်ငယ်ဆီ သွားချင်လို့သာ။

တကယ်တော့ သည်ခရီးက ခက်ခဲပင်ပန်းလွန်းလှသည်။

ကား တစ်တန်၊

သဘော တစ်တန်၊

ရထား တစ်တန်နှင့် ။

ထိုမျှနှင့် မကသေး ရန်ကုန်ရောက်လျှင် ရထားအဝင် နောက်ကျသည်မို့
အင်းစိန်က သူငယ် ချင်းမထဲတွင် တစ် ညအိပ်ရပေဦးမည် ။

နောက်တစ်နေ့မှ ညီမငယ်လေး လေးငယ်ငယ် နှင့် တွေ့ရမည် ဖြစ်၏ ။

မေသက်မွန်သည် သူ့ခရီးဆောင် အိတ်ကလေးကို ပေါင်ပေါ်တွင်
ပွေ့ပိုက်ထားပြီး မျက်လုံး ကလေးများ မှိတ်ထားလိုက်သည်။

မျက်စိထဲတွင် နနုငယ်ငယ်နှင့် သိပ်လှ၍ သိပ်ချစ်စရာကောင်းလှသော ညီမလေး
လေး ငယ်ငယ်၏ မျက်နှာကလေးပေါ်လာသည်။

အသက်မက ချစ်ရလွန်းသည့် ညီမလေး။

သည်ညီမလေး၏ ဘဝတွင် အစစရာရာ ပြည့်စုံ၊ ကုံလုံ ကြွယ်ဝစေချင်သည်မှာ
အပြင်းပြ ဆုံးသော သူ့ဆန္ဒ။

ထို့ကြောင့် လည်း နေရာတကာတွင် သူသည် ညီမလေးလေးငယ်ငယ်ကို

ဦးစားပေး၍ ရှေ့တန်းတင်ခဲ့သည့် မဟုတ်ပါလား။

ခုလည်း...

လေးငယ်ငယ် ဝတ်ချင်လှသည့်ဆိုသော စိန်ခြယ်နားကပ်ကလေး ပြီးသွားပြီမို့ ကိုယ်တိုင် ပန်ဆင်ပေးရန်နှင့် မတွေ့ရတာ ကြာပြီ ဖြစ်သော ညီမလေးကို တွေ့ချင်လွန်းလှ၍ အလုပ်တွင် ခွင့်တစ်လ တင်ကာ ရန်ကုန်သို့ ဆင်းလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မေသက်မွန်သည်။ လမ်းခရီးတွင် ဘာမှလုပ်စရာ မရှိ ပျင်းရိရိ နိုင်လွန်းလှသဖြင့် လေးငယ် ငယ်၏ စာကလေးကို ပြန်၍ ထုတ်ဖတ်လိုက်မိပြန်သည်။

မမ မေသက်ရေ....။

လေးငယ်စာတွေ ကုန်းရုန်းကျက်နေရလို့ မမ မေသက်စာကို ရပေမယ့် မပြန်အားဘူး သိလား၊ ခုတော့ စာမေးပွဲကြီးလဲ ပြီးလို့ ရင်ထဲက အလုံးကြီးလဲ ကျသွား ပြီလေ၊ လေးငယ် ဖြေနိုင်တယ်။ အမ်အက်စီ ဆက်တက်ပြီး ကျောင်းမှာ ဆရာမ ပြန်လုပ်နိုင်ရင် သိပ်ကောင်းမှာ ပဲနော်။

ဪ..... ဒါနဲ့၊ ခုကျောင်းပိတ်ရက်တွေ မှာ လေးငယ် အင်္ဂါပူကို ပြန်မလာတော့ဘူး သိလား။ လေးငယ်သူငယ်ချင်းတွေ နဲ့ ကွန်ပျူတာ သင်တန်းတက်မလို့၊ လေးငယ်ကို မမ မေသက် စိတ်မဆိုး နဲ့နော်၊ လေးငယ် သင်ထားချင် လွန်းလို့ပါ။

လေးငယ်အတွက် မမ မေသက် ပို့ပေးလိုက် တဲ့ ငွေနဲ့ စားစရာ ပစ္စည်းတွေ အားလုံး ရပါတယ်။ ကိုထွေးတို့ ဦးတင်တို့နဲ့ ဆုံမိသွားတာ ကတော့ လေးငယ် အပြင် ထွက်ထွက် နေလို့ပါ။ အတွေ့ : ချော်ပြီး စိတ်ပူမှာ စိုးလို့ ရေး လိုက်ရတာ နော်။

လေးငယ်အတွက် လုပ်ထားတယ်ဆိုတဲ့ စိန်နားကပ်လေး လှလားဟင်၊ လေးငယ် ပြန်လာ တော့မှ ပန်မယ် သိလား၊ လူကြုံနဲ့ မပေးနဲ့နော်၊ လေးငယ်ကို ဦးစားပေးလွန်းတဲ့ မမ မေသက်ကို အရမ်း အရမ်းလဲ ချစ်တယ်၊ အရမ်းရမ်းလဲ ကျေးဇူးတင်တယ် သိလား၊ ဘယ့်တော့မှလဲ လိမ်ဖို့ ညှာဖို့ စိတ်မကူးခဲ့ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် တစ်ခု ဖွင့်ပြော

ထားလိုက်တယ်သိလား။

မမ မေသက်ရဲ့ စာထဲမှာ မေးထားတယ် မဟုတ်လား၊ ညီမလေးမှာ
ချစ်သူရှိနေပြီလား လို့လေ.... အဟင်း....လေးငယ် မကွယ်မဝက် ဖြေလိုက်ပါတယ်လေ။
လေးငယ်မှာ ချစ်သူရှိနေပါပြီ မမ မေသက်။ လေးငယ်ကို ဒီအတွက် ခွင့်လွှတ်ပါနော်။
ကိုဆက်မော်က ဂုဏ်သရေရှိလူကြီး လူကောင်း မိကောင်း ဖခင်သားသမီး တစ်ယောက် ပါ။

ပြီးတော့ သူ့မိဘတွေ က ထိပ်ထိပ်ကြဲ သူဌေးသူကြွယ် တွေ မမ မေသက်ရဲ့ ။
လေးငယ်တို့ အတွက်မပူနဲ့နော်။ လေးငယ်တို့ နှစ် ယောက် စလုံးကိုယ်ဝင်ငွေ နဲ့ ကိုယ်ရှာဖွေပြီး
မရပ်တည်နိုင် သေးသရွေ့ ဘယ်တော့မှ လက်မထက်ဘူး သိလား။

လေးငယ် အကြောင်း ကြီးကြီးစုကြီးကိုလဲ မပြောနဲ့ဦးနော်၊ တော် ကြာ ပူညံ့ပူညံ့
လုပ်တဲ့ စာတွေ ပလူပျံပြီး ရောက်လာနေဦးမယ်။

ဒါနဲ့ အနာဂတ်ကို ဦးဆောင်နိုင်မယ့် သားကောင်းသမီးကောင်းလေးတွေ
ဘယ်လောက်များ များ မွေးပြီးပြီလဲဟင်၊ ဝဝကစ်ကစ် ကလေးတွေ မွေးပေးထားနော်၊ ဒါမှ
လေးငယ်လာရင် အပျင်းပြေ လိုက်ဖျစ်ညှစ် ပစ်စရာ ရှိမှာ သိလား။

ကဲ.... ရေး စရာလဲ ကုန်သွားပြီး နားလိုက်တော့မယ်နော်။

မေမေသက်ကို သိပ် ချစ်တဲ့ ညီမလေး

လေးငယ်ငယ်

လေးငယ်ငယ်၏ စာကို အကြိမ်ကြိမ် ဖတ်မိတိုင်း ရင်မှာ ကြည်နူးမှု လည်း
ဖြစ်ရသည်။ စိုးရိမ်သော ကလည်း ပွားရသည်။

ညီမလေး၏ ဘဝတွင် အကောင်းတွေ ကိုသာ ဖြစ်တာ မြင်ချင်လှသော
မေသက်မွန် သည် ညီမလေး တစ်သက်တာ လက်တွဲ ရမည့် အိမ်ထောင်ဖက် အရွေးမှာ မှာ
ကိုလည်း စိုးရိမ်သည်။

သည်အချက်သည် ရန်ကုန်သို့ သူ ဆင်းလာခြင်း၏ အဓိက အချက် ဖြစ်သည်။

ညီမလေးလေးငယ်အတွက်ရော သူတို့ အတွက်ပါ အကောင်းဆုံး၊ အသင့်တော်ဆုံး ဖြစ်မယ့် ခင်ပွန်းလောင်းကို ညီမလေး လေးငယ်ငယ်ထားတာ ဖြစ်ပါစေဟုသာ အကြိမ်ကြိမ် ဆုတောင်း ရင်း မေသက်မွန်သည် စာအိတ်ကလေးကို ခရီးဆောင် အိတ်၏ အပေါ် အိတ်ကပ်ကလေးထဲသို့ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။

*

မေသက်မွန်သည် ဘေးထိုင်ခုံ ရှေ့ထိုင်ခုံတွေ က တစ်ခရီးထည်းသွား အဖော်တွေ နှင့် ရံဖန်ရံခါ စကားပြောလိုက်၊ တစ်ကိုယ်တည်း တွေ ဝေ ငေးမောလိုက်၊ စဉ်းစားခန်းတွေ ဝင်လိုက်နှင့် ခရီးအ ဆုံးသို့ရောက်ခဲ့သည်။

အင်းစိန် ဘူတာသို့ ရထားဝင်တော့ အချိန်မှာ ရှစ်နာရီ ခွဲလုနေပြီ ဖြစ်သည်။

“ဆရာမ လေး.... ကျွန်မတို့နဲ့ လိုက်ခဲ့လေ၊ ဆိုက်ကား စီးသွားမယ်၊ တစ်လမ်းတည်းသွား ရမယ့် ဥစ္စာ....”

“ဪ.... ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်အဒေါ်”

မေသက်မွန်သည် ခရီးသွားဖော် အဒေါ်ကြီး တစ်ဦးနှင့် အတူ ဆိုက်ကား တစ်စီးကို ငှားရမ်း စီးကာ အင်းစိန်ဘို့ ကုန်းဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“ဆရာမ လေးက ဆေးရုံရှေ့ ဆင်း၊ ဒေါ်ဒေါ်က ဆက်စီးသွားရမယ်လေ”

“ဘိုကုန်းက တော် တော် ဝေးသေးလား ဟင်”

“ဒီကနေ သိပ် မဝေးတော့ပါဘူး”

ဆိုက်ကား ဆရာကဖြေလိုက်သည်။

မေသက်မွန်သည် အင်းစိန် ဆေးရုံကြီးရှေ့ရှိ သူနာပြုဆရာမ များ နေသော

ကွာတာရှေ့တွင် ဆင်းလိုက်သည်။

“အဒေါ်ရေ အစစ အရာရာ ကူညီတာ ကျေးဇူးတင်တယ်နော်”

“အဟင်း....ဟင်း ရပါတယ် ဆရာမ လေးရယ်”

မေသက်မွန်သည် ခရီးဆောင်အိတ်၏ လက်ကိုင်ကို လက်လျှံ၍ ပခုံးတွင် လွယ်လိုက်ပြီး တစ်ခုသော ဂိတ်တံခါး ကလေးဆီသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

ဂိတ်တံခါးက ပိတ်ထားနေ၏

“ပွင့်ရေ....ပွင့်....”

“ဘယ်သူလဲ”

ပွင့်ရေ....တို့ပါ။ မေသက်မွန်လေ”

“ဟယ်.... မေသက်မွန်”

အိမ်ထဲက အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ပြေးထွက်လာသည်။ ဝမ်းသာ အားရ ရှိလှဟန်ဖြင့်

“ပွင့်....”

“မေသက်....ဘာမပြော၊ ညာမပြောနဲ့ ရောက်လာတယ် ကြည့်စမ်း။ ပေး....ပေး ကိုယ့်ကို အိတ်ပေး”

သူငယ်ချင်းမက မေသက်မွန်ထံမှ ခရီးဆောင်အိတ်ကို အတင်းဆွဲ ယူလိုက်သည်။

ပွင့်က ပျူပျူငှာငှာ ဖက်လှဲတကင်း ကြုံဆိုလိုက်သည်မို့ ဝမ်းသာ အားတက် သွားမိသည်။

ခရီးပန်းခဲ့သမျှလည်း ယူပစ်လိုက်သလိုပေါ့ပါး သွားရ၏ ။

တစ်ညတာ တည်းခိုမှု အတွက် သူနာပြုသင်တန်း အတူတက်ခဲ့သော ပွင့်သည် သူ့ကို ဧည့် ဝတ်လိုသည်ထက်ပိုအောင် ကျေပွန်ခဲ့ပါသည်။

*

“ရပါတယ် ပွင့်ရယ်၊ မေသက် အိပ်ရာကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ခင်းပါ့မယ်”

“ဘယ်....မဟုတ်တာ၊ မေသက်က ဧည့်သည်ပဲ၊ ထိုင်နေစမ်းပါ၊

ဘာပင်ပန်းတာမှတ်လို့၊ ဒါလေးလုပ်ရတာ ”

ဝင်ဆွဲ၍ ခင်းလို့မရတော့ ကုတင်နားက ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် မေသက်မွန် ဝင်ထိုင်နေလိုက်ရ သည်။

“အေးကွာ၊ မနက်ဖြန် ပွင့် ဂျူတီ မရှိရင် မေသက်နောက်လိုက်လို့ရတယ်”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ မေသက်လဲ ပွင့်အော့ဖ် ဆိုရင်ခေါ်သွားဖို့ စိတ်ကူးထားတာ၊ ဒီကို ရောက် တုန်းလျှောက်လည်ချင်တယ်လေ”

“ဟေ့....ဒီလိုလုပ်၊ မနက်ဖြန်၊ သန်ဘက်ခါ၊ အင်း.... ဖိန်းနွဲ့ခါကျရင် ပွင့်အော့ဖ် တစ်ခါပြန်ရ မယ်၊ အဲဒီ နေ့ ပွင့်နဲ့ မေသက် ရပ်ရှင်ကြည့်မယ်၊ မြို့ ထဲလျှောက်လည်မယ်၊ ပြီးတော့ ညနေဘက် ဘုရားတက်ပြီး ည ဒီမှာ ပြန်အိပ်မယ်၊ မေသက်ညီမလေးကိုလဲ ခေါ်လာလို့ရတာ ပဲ၊ မကောင်းဘူး လားဟင်”

ပွင့်က မေသက်မွန်ဘက်သို့ မေးကလေးဆတ်ခနဲ ထိုး၍ မေးလိုက်သည်။

“သိပ်ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်ပေါ့၊ လေးငယ်လဲ နှစ် ခါ မခေါ်ရပါဘူး လိုက်မှာ ပါ”

“အိုကေ....ဒါဆိုရင် အဲဒီ နေ့ မနက် ခုနစ်နာရီအရောက် ပွင့် စံကားဝါဆောင်ကို လာခဲ့မယ်၊ ညီအစ်မနှစ် ယောက် အဆင့်သင့် အလှပြင်ပြီး စောင့်နေကြ”

“အင်းပါ”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ရှေးဟောင်းနောင်း ဖြစ်တွေ ပြောကြရယ်ကြ
မောကြနှင့် သန်ခေါင်း သန်းလွှဲကျမှ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြသည်။

“အင်း....ပွင့်နဲ့ တိုင်ပင်စီစဉ်ထားတဲ့ အတိုင်း ညီမလေးကိုပါ ခေါ်ပြီး ငပလီကို
သွား ဖြစ် အောင်သွားလိုက်မယ်၊ အဟင်း....ဟိုကောင်းမလေး ငပလီ သွားမယ့်အကြောင်း များ
သိရင် ဘယ် လောက်ပျော်လိုက်မလဲ မသိဘူး”

ခြင်ထောင်အမိုးကိုကြည့်ကာ နဖူးပေါ် လက်ကလေးတင်ရင်း သူ့ အတွေ့နှင့် သူ
မေသက်မွန် ၏ မျက်နှာကလေး ပြုံးချင်၍ နေပေ၏ ။

*

နောက်တစ်နေ့ နံနက်.... ပွင့် ဂျူတီမဝင်ခင် မေသက်မွန်ကို ကားဂိတ်အထိ
လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးလိုက်သည်။

“ကဲ....သွားတော့နော် မေသက်၊ ဟိုနေ့ ကျရင်တော့ ပွင့်ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ၊
တကယ်လို့ မေသက်ဘက်က အစီအစဉ်ပြောင်း သွားမျိုး ရှိရင်တော့ ဖုန်းဆက်လိုက်၊
ပွင့်ရှိမယ်”

“စိတ်ချပွင့်၊ မေသက် ဆက်လိုက်မှာ ပါ၊ ကျေးဇူးနော်”

သူနာပြုဆရာမ လေး ပွင့်သည် မေသက်မွန်ကို လက်ကလေး ဝှေ့ယမ်း၍
နှုတ်ဆက်ပြီး ကားအနီးမှ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

မကြာမီ မေသက်မွန် ထိုင်နေသော နံပါတ် ရှစ်လိုင်းကားကြီးလည်း စတင်၍
ထွက်တော့ သည်။

ညီမလေး လေးငယ်ငယ်နှင့် မကြာခင် တွေ့ရတော့မည် မို့ မေသက်မွန်၏ ရင်ထဲတွင် ကြည် နူးစိတ်တွေ ဝေဖြိုး၍ လာနေ၏။

လှည်းတန်းထိပ်သို့ ရောက်ရှိသော မှတ်တိုင်တွင် ဆင်းလိုက်ပြီး မေသက်မွန်သည် စံကားဝါ အမျိုး သမီး ဘော်ဒါဆောင်ရှိရာရှောက်ပင်ခြံ ရပ်ကွက်ဆီသို့ ခြေကျင်လျှောက်ခဲ့သည်။

ညီမလေး လေးငယ်ငယ်ကို တွေ့ မြင်လိုလှသော စိတ်ဇော ဆန္ဒတွေ ကြောင့် သူ့ခြေလှမ်းများ က သွက်လှင်၏။

သူ့ခြံသူဝင်းကလေးနှင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ် တည်ရှိနေသော စံကားဝါ အမျိုး သမီးဆောင်အနီး သို့ ရောက်ရှိလာသော အခါ မပြေးရုံတစ်မည် ခြေလှမ်းက ဖြစ်သွားပြီး လမ်းပေါ်တွင် ထောင်နေ သော ဒဲဖြင့် ခလုတ်တိုက်မိသွားသည်။

“အမေ....အား....နာလိုက်တာ”

ခြေမကွဲသွားသည်။

သွေးတွေ ရဲခနဲ ဖြာထွက်လာသည်။

ရွှင်နေသော စိတ်များ လေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ပြုံးရွှင်နေသော သူ့မျက်နှာကလေးလည်း ညှိုးခနဲကျသွားသည်။

ခြေထောက်ကလေး ထော့နင်း ထော့နင်း နှင့် ပင် အဆောင်ဆီသို့ သူ့ဆက်လျှောက်ခဲ့ သည်။

သူ့အဆောင်ဝင်းထဲ အရောက်တွင် ဧည့်ခန်းဆောင်ဆီမှ ထွက်လာသော မိန်းကလေး တစ်ယောက် နှင့် မေသက်မွန် ဆုံစည်းသွားသည်။

မေသက်မွန်က သူ့မျက်နှာ ကြည့်မိသလို သူကလည်း မေသက်မွန်၏ မျက်နှာကို ကြည့် လိုက်သည်။

“အပေါ်ထပ်ဆောင် အခန်း နှစ် က လေးငယ်ငယ်ကို သိလားဟင်”

မေသက်မွန်ကပဲ စတင်၍ မေးလိုက်သည်။

“ရှင်လေးငယ်ငယ်၊ ဟုတ်လား”

မိန်းကလေးက အံ့သြသွားဟန်ရှိ၏ ။

“ဟုတ်ပါတယ် လေးငယ်ငယ်ပါ၊ မမက သူ့အစ်မပါ”

မိန်းကလေး၏ မျက်နှာပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောရမလို မပြောရမလို ၊

ချီတုံ့ချီတုံ့ အတန်ကြာအောင် ဖြစ်နေဟန်ရှိပြီးမှ....

“လေးငယ်ငယ် ဒီအဆောင်မှာ မနေတော့ဘူးရှင်”

“ဟင် သူဒီအဆောင်မှာ နေတာပါ၊ ဟိုအင်္ဂုလက လာနေတဲ့ ကောင်းမလေးလေ၊ အဟင်း....ညီမလေးက သူ့ကို မသိဘူးထင်တယ်”

“ဖူးဝေ သူ့ကို သိပါတယ်၊ ခုဖူးဝေ နေနေတာ သူ့အခန်းပဲ၊ သူသူလေဟို”

မေသက်မွန်လည်း ဖူးဝေဆိုသော မိန်းကလေး၏ မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ရင်တွေ တဒိုင်းဒိုင်း ခုန်လာနေသည်။

မိန်းကလေးကပဲ ဆက်၍

“ဟိုဖူးဝေကိုတော့မှာ သွားတယ်၊ သူဘယ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါနဲ့တဲ့၊ သူ့အတွက်စာနဲ့ ပစ္စည်းတွေ ရောက်လာတိုင်း သူနေတဲ့ နေရာကိုပို့ပေးပါလို့ မှာ သွားတယ်”

“သူသူကဘယ်မှာ နေနေလို့လဲဟင်”

“ပဲခူးမှာ ”

“ဟင်ပဲခူး ဟုတ်လား သူ သူပဲခူးမှာ ဘာသွား လုပ်နေတာလဲ၊ အိမ်ထောင်အိမ် ထောင် ကျသွားတာများ လားဟင်၊ အိုမမကို ပြောစမ်းပါကွယ်”

“ဖူးဖူးဝေ ဘာပြောရမှန်း မသိဘူး၊ အိုအကောင်းဆုံးက မမ

သွားကြည့်လိုက်ပါလေ၊ သူနေတာ ပဲခူး အမှတ်(....) ဆယ့်ရှစ်ရပ်ကွက်”

ဖူးဝေ၏ အမူအရာနှင့် စကားတွေ ကို ထောက်ချင့်တွေ ရှိနေရပြီမို့ ညီမလေး
လေးငယ်ငယ် နေရာဝတ်၍ နေထိုင် နေခြင်းကိစ္စမှာ သွေးရိုးသားရိုး မဟုတ်တော့ ကြောင်းကို
မေသက်မွန် နားလည်လိုက်လေပြီ။

“လေးငယ် ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ...”

“လေးငယ် ဘာတွေ ဖြစ်နေပြီလဲ”

ရင်ထဲတွင် ဆိုနှင့် မွန်းကျပ်လာပြီး မေသက်မွန်၏ မျက်ဝန်းထဲတွင် မျက်ရည်တွေ
ရစ်ဝိုင်းလာ၏

“ မမ ဝင်ထိုင်ပါဦးလားဟင်”

ဖူးဝေက သူ့ ကို သနား ကရုဏာ သက်လှဟန်ဖြင့် ပြောလာ၏

“ မမထိုင်တော့ပါဘူးကွယ်၊ သူနေတဲ့နေရာကို ဘယ်လိုသွားရမယ်ဆိုတာသာ
မမကို လမ်းညွှန်ပါ၊ မမက ခရီးသိပ်မသွားတတ်လို့ပါ”

“ ဒါဆို ဒီလိုလုပ်လေ၊ ခု ဖူးဝေလဲ သွားစရာရှိလို့ထွက်လာတာ၊ မမကို ပဲခူးဂိတ်
တစ်ခါ တည်း လိုက်ပို့ပေးလိုက် မယ်၊ သွားမလား”

“ သွားမယ်၊ မမ သွားချင်တယ်”

“ ဟင်....မမ ခြေထောက်မှာ သွေးတွေ နဲ့ပါလား”

“ ဟုတ်တယ်၊ ခလုတ်တိုက်ပြီး ကွဲလာတာ”

ဖူးဝေ မျက်နှာကလေး ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်ကို မေသက်မွန် သတိပြု
လိုက်မိသည်။

သဘောကောင်းသော ဖူးဝေသည် သူ့ကို အနာဆေးထည့်ပြီး
စည်းပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဖူးဝေနောက်သို့ မေသက်မွန် မဆိုင်းမတွလိုက်ခဲ့သည်။

“လေးငယ်ငယ် ဘာ ဖြစ်လို့ ပဲခူးမှာ သွားနေတယ်ဆိုတာ ဖူးဝေ မသိဘူးလားဟင်”

“ဖူးဝေ မပြောချင်ဘူး၊ မမလဲ သူ့ဆီသွားမှာ ဆိုတော့ ဟိုရောက်ရင် တွေ့ပါလိမ့်မယ် မမရယ်”

နားလည်လိုက်ပါပြီ။

မပြောချင်သော ကိစ္စတစ်ခုသည် အကျဉ်းတန် အရပ်ဆိုးလှသော မကောင်းသော အကြောင်းသာ ဖြစ်ရပေမည် ။

မေသက်မွန်၏ ပါးပြင်နှုတ် ဘက်ပေါ်သို့ မျက်ဝန်းထဲတွင် စောစောက ရစ်ဝဲနေသော မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။

“လေးငယ်ငယ်ရယ်.... ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ၊ မမ မေသက် တွေ့ကြည့်ရုံနဲ့ ရူးမ တတ် ဖြစ်နေရပြီ”

ဥသာ ဒဂုံ ကားဂိတ်သို့ ရောက်သော အခါ ဖူးဝေသည် မေသက်မွန်ကို ကားပေါ်အထိ ကူညီပို့ဆောင်ပေးခဲ့သည်။

“ဖူးဝေ သွားမယ်.....မမ”

ဖူးဝေကို ကျေးဇူးတင်ရန်ပင် မေ့နေခဲ့မိသည်။

“ဪ.....အင်း.....အင်း၊ ကျေးဇူး သိပ်တင်ပါတယ် ညီမလေးရယ်”

ကြင်နာ သနားစိတ်တွေ မျှသိပ်နေသော မျက်ဝန်းများ ဖြင့် ဖူးဝေသည် မေသက်မွန်၏ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ကားပေါ်က ပြန်ဆင်းသွား၏ ။

ခရီးတစ်ခါ ဆက်ခဲ့ရပြန်ပါပြီ။

မေသက်မွန်သည် သူ ချစ်ရလွန်းသော ညီမလေး လေးငယ်ငယ်ကို အဆိုးဆုံးသော အခြေအနေမျိုး နှင့် မတွေ့ရပါစေနှင့် ဟု သူ ဆုတောင်းကာ တစ်လမ်းလုံး တတ်သမျှမှတ်သမျှ ဂါထာပဋ္ဌာန်းတွေ ကို ရွတ်ဆို လာမိခဲ့သည်။

အချိန်တန်၍ ခရီးအဆုံးသို့ ရောက်သည့် အခါတွင် များစွာ အခက်အခဲ မရှိဘဲ ညီမလေး လေးငယ်ငယ် နေထိုင်သော အိမ်ကလေးဆီသို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။

ခြံဝင်းသေးသေး ကလေးထဲရှိ ပျဉ်ထောင် ပျဉ်ကာ အထပ်သားမိုး အိမ်သေးသေးကလေး တစ်လုံး။

ထိုအိမ်ကလေးရှေ့ ရေကပြင် တစ်ခုတွင် အသက်ငါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ်ဟု ခန့်မှန်းရသည့် အမျိုး သမီးကြီး တစ်ဦး အဝတ်ထိုင်လျှော်နေသည်။

မေသက်မွန် ဝါးကပ်တံခါးကို အသာဖွင့်ပြီး ခြံထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်ကို တွေ့ရတော့မှ အဝတ် လျှော်နေသော ထိုအမျိုး သမီးက ရပ်တန့်ကာ သူ့ကို လေ့လာသုံးသပ်သော မျက်လုံးများ ဖြင့် လှမ်း ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီအိမ်မှာ လေးငယ်ငယ် ဆိုတဲ့ မိန်းကလေး နေနေသေးသလား အဒေါ်”

မေသက်မွန်က ဤသို့ လှမ်းမေးလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အမျိုး သမီးကြီးသည် အဝတ်ကို လက်ကချကာ ဆတ်ခနဲ ထပြီး သူ့ထံသို့ လျှောက်လာသည်။

“လေးငယ်ငယ်ကိုလာမေးတာ ဟုတ်လား၊ ညည်းညည်းက လေးငယ်ငယ်နဲ့ ဘာတော် သလဲ ဟင်”

“ကျွန်မက လေးငယ်ငယ်ရဲ့ အစ်မကြီးပါ ဒေါ်ဒေါ်”

“ဖြစ် မှ ဖြစ်ရလေ၊ လေးငယ်ငယ်က သူ့မှာ ဘယ်ကမှ အမျိုး အဆွေ မရှိဘူးလို့ ဒေါ်ဒေါ် တို့ကို ပြောထားတာ၊ ဒီလိုရှိမှန်း သိရင်ကွယ် အစကတည်းက ဘယ်နေပါမလဲ မရ

ရအောင် ဆက်သွယ်မှာ ပေါ့၊ သူလဲ ဒီလိုအ ဖြစ်ဆိုးမျိုး ရောက်စရာ မလိုဘူး”

“ရှင်... ညီ...ညီမလေး ဘာ ဖြစ်နေသလဲဟင် ၊ ညီမလေး ဘာတွေ အ ဖြစ်ဆိုးနေတာလဲ ဒေါ်ဒေါ် ကျွန်မသိ.....သိပါရစေ”

တုန်ယင်ချောက်ချားလှသော အသွင်ကလေးဖြင့် မေသက်မွန်က မေးလိုက်သည်။

“ညက ခုနစ်လနဲ့ မီးဖွားပြီး ကလေးဆုံးတယ်၊ ပြီ....ပြီးတော့.....သူ့ အခြေအနေကလဲ အားရစရာ လုံးဝ မရှိဘူး ညက ဒေါ်ဒေါ် တစ်ညလုံးသွားစောင့်ရတာ ၊ ကုတင်ပြန်လာပြီး သမီးနဲ့ အစောင့်လဲခဲ့ရတယ်ကွယ်”

မေသက်မွန် ရင်တွင် ကြားလိုက်ရသာ သတင်းဆိုးကြောင့် ဆိုခနဲ ပိတ်တတ်သွား၏ ။

မျက်ရည်တွေ ကလည်း ပိုးပိုး ပေါက်ပေါက် ကျလာကြသည်။

“တူမကြီး...တူမကြီး သတိထားပါကွယ်”

တောင့်တင်းသွားသော သူ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို အဒေါ်ကြီးက လှုပ်ခါရင်း သတိပေးလိုက် သည်။

သည့်တော့မှ မေသက်မွန်၏ ပါးစပ်က ဟင့်ခနဲ အသံ တစ်ချက် ထွက်လာ၏ ။

“လာ.....လာ.....ဒီမှာ မိုးထိုးမတ်တတ်ကြီး၊ အိမ်ပေါ်သွားကြရအောင်”

မေသက်မွန်သည် အဒေါ်ကြီး ဆွဲခေါ်ရာ နောက်သို့ ပါခဲ့ပါသည်။

အဒေါ်ကြီးသည် သူ့ လက်တွင် ၊ မြဲမြံစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသော ခရီးဆောင်အိတ်ကို အတင်းဆွဲယူပြီး အိမ်ခန်းထောင့် တစ်နေရာတွင် သွားချထားလိုက်သည်။

“တူမကြီး.....ထိုင်လေ.....ထိုင်လိုက်ပါ”

“ဒေါ်ဒေါ်.....ကျွန်မ.....ကျွန်မ လေးငယ်ဆီ သွားချင်တယ်၊ လေးငယ်ဆီပဲ ပို့ပေးပါ”

အဒေါ်ကြီးသည် သူ့ကို အလွန် သနားကရုဏာသက်လှဟန်ဖြင့် ကြည့်ပြီး.....

“အေး.....အေး.....ပိုပေးမယ်.....ပိုပေးမယ်”

အဒေါ်ကြီးက အဝတ်အစား တဖျာကသီ လဲလိုက်သည်။

မေသက်မွန်လည်း တရှက်ရှိက် ငိုကြွေးရင်း ခရီးဆောင်အိတ်ထဲမှ

ပိုက်ဆံအိတ်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ပြီးတော့ နှစ် ဦးသား လေးငယ်ငယ် ရှိနေသော ဆေးရုံဆီသို့ အလျင်အမြန်
ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“ဟဲ့.....ဟဲ့..... ဘာ ဖြစ်လဲ.....ဘာ ဖြစ်လဲ”

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပါပဲ။

ဆေးရုံ အဝင်အတွင်း ဆေးရုံထဲက ပြေးထွက်လာသော အသက် ဆယ့်ရှစ်နှစ်
ဆယ့်ကိုးနှစ် အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့် ဆုံမိသွားကြသည်။

မိန်းကလေးကို တွေ့တော့ အဒေါ်ကြီး တိတ်ဖျာတုန်းလှုပ်သွားသည်။

တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေသော မိန်းကလေးကို “သမီး” ဟု ခေါ်သံကြားလိုက်ရ
ကတည်းက လေးငယ်ငယ် တစ်ယောက် အခြေအနေ မလှတော့ကြောင်းကို မေသက်မွန်
သိလိုက်ပြီ။

“ဟဲ့.....လေးငယ်ငယ် ဘာ ဖြစ်သလဲ”

“မ.....မရတော့ဘူးတဲ့”

“ဟင်.....”

“အောင်မယ်လေး”

စိတ်ထဲက သိထားနှင့် သည်ကြားကပင်၊ ဦးခေါင်းကို မိုးကြိုး နဲ့ ခွင်းလိုက်သလို
မေသက်မွန် ခံစားလိုက်ရသည်။

ရှေ့က ပြေးသွားသော အဒေါ်ကြီးနောက် မမေသက်မွန်လည်း ကမူးရှူး
ထိုးပြေးလိုက်ခဲ့ သည်။

*

အခန်း (၂)

နာခေါင်းမှာ ပိုက်၊ လက်ဖျံမှာ ဆေးထိုးအပ်တွေ ဆေးပိုက်တွေ နှင့် ကုတင်ပေါ်တွင် လူးလှိမ့် နေသော မိန်းခလေး သူသည် အရိုးပေါ် အရေတင် ဖြစ်နေသည်။

သူ့ အသားအရေတွေ က စက္ကူဖြူလို ဖြူဖျော့နေ၏ ။

သူ့ မျက်ကွင်းတွေ ကညို၍ ဟောက်ပက် ချိုင့်ဝင်နေ၏ ။

“ညီမလေး.....လေးငယ်.....လေးငယ်.... အောင်မလေး အဖြစ်ဆိုးလှချည်းလားဟင်”

မေသက်မွန်သည် ကုတင်ဆီသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးသွားလိုက်ပြီ မိန်းကလေး၏ ပခုံး နှစ် ဘက်ကို ဆုပ်ကိုင် လိုက်သည်။

မချီတင်ကဲရှိလှသည့် အသံ သူ့နားထဲသို့ ဝင်လာသော အခါ မှိန်းနေသော မိန်းကလေး၏ မျက်ခွံ များ အလွန်အားယူ၍ ဖွင့်ရလေဟန်ဖြင့်ပွင့်လာ၏

“မ.....မမမေသက်”

“လေးငယ်.....လေးငယ်လေးရယ်”

မေသက်မွန်သည် လေးငယ်ငယ်၏ လက်တစ်ဘက်ကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်ကာ သူ့ပါးတွင် ကပ်လိုက်ပြီး သည်းထန်စွာ ငိုရှိက်လိုက်တော့သည်။

“မ.....မမမေသက်.....လေးငယ်.....လေးငယ် မမ မေသက်ကို စောင့်နေတာ၊ လေး.....လေးငယ်ကိုခွင့်လွှတ်.....လွှတ်ပါ၊ လေးငယ် သူ့ကို ချစ်တယ်၊ ကိုမောင့်ကို ချစ်တယ်၊ လေးငယ် သူ့ ရင်သွေးလေးကို မွေး.....မွေး ပေးချင်တယ်၊ သူ့.....သူ့ကိုလေးငယ် ဘယ်လောက်ချစ်တယ် ဆိုတာ သူ့သိစေချင်တယ်.....

“လေးငယ်လေ သူ့ အဖေ ထင်သလို ပိုင်းလုံးမ တစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟင်း.....ဟင်း.....ဟင်း၊ သူ့ ကို တကယ်ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးပါ၊ သူ့.....သူ့ ကိုတွေ့ရင် ပြောပါ၊

လေး.... လေးငယ် သူ့ ကိုတွေ့ဖို့ ကြိုးကြိုး စား”

“လေးငယ်.....လေးငယ်.....တော် တော့.....မောနေမယ်”

လေးငယ် ပါစပ်ကို အသာလှမ်းပိတ်ပြီး မေသက်မွန်သည် အံ့ကို တင်းနေအောင် ကြိတ် ထားလိုက်သည်။

“လေးငယ်သိပါတယ်၊ လေးငယ် မနေရတော့ပါဘူး၊ လေးငယ်ပြောချင်တာတွေ ပြော..... ပြောခဲ့ပါရစေ ကိုမော့တွေ အောင်ရှာပါ၊ လေးငယ် သူ့ကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ပြောပေးပါ၊ လေးငယ် ကြိုး စားတဲ့ ကြားက ကလေးဆုံး.....ဆုံးသွားတာ ဝမ်းနည်းတယ်၊ လေး.... လေးငယ် ခေါင်းအုံးအောက်က ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ ကိုမော့လိပ်စာရှိတယ်၊ လေးငယ်အင် ...ဟင်းဟင်း.....ဟင်း”

“လေးငယ်.....လေးငယ်.....လေးငယ်ရေ၊ မမ မေသက်ဘယ်လိုဖြေရမလဲ ဟင်၊ ဘယ်လို ဖြေရမလဲ”

အသက်မဲ့သွားသော လေးငယ်ငယ်၏ ကိုယ်လုံးကလေးကို တင်းကျပ်စွာ ပွေဖက် လိုက်ပြီး မေသက်မွန် သည် သူ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

ဆရာဝန်သည် ဦးခေါင်းကို ငိုက်စိုက်ချပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွား၏ ။

အဒေါ်ကြီးသည် သူ့ ရင်ခွင်ထဲတွင် ခေါင်းဝှက်၍ နေသော သမီးကို ဖက်ပြီး လေးငယ်ငယ်နှင့် သူ့ကို မျက်ရည်တွေ တသွယ်သွယ်ကျကာကြည့်နေသည်။

“မေသက်မွန်သည် ဘဝပျက်ကာ အ ဖြစ် ဆိုးသွားရှာသော ညီမလေး လေးငယ်ငယ်ကို အတင်းဖက်ပြီးသည်းပွတ်နှလုံး ကြွေပြုန်းလုမတတ် ငိုရှိုက် ပစ်လိုက်သည်။

ကံကြမ္မာသည် သူ့ အချစ်ဆုံးညီမလေး လေးငယ်ငယ် နှင့် သူ့ကို အပြီးအပိုင် ခွဲထုတ်သွား လေပြီ မဟုတ်လား။

လေးငယ်ငယ်ကို ကူညီစောင့်ရှောက်ထားသော ဒေါ်မြသီနှင့်သမီးကလေး
လှလှခင်သည် ဆင်းရဲနွမ်းပါးကြသူများ ဖြစ်ကြသော်လည်း သဘောထား ဖြူ
စင်ရိုးဖြောင့်ကြသူများ ဖြစ်၏ ။

သူတစ်ပါး အပေါ်တွင် အလွန်တရာ ကြင်နာသနားစိတ်ရှိကြသူများ လည်း
ဖြစ်ကြသည်။

လေးငယ်ငယ်ကို ကောင်းစွာ မြေချသဂြိုဟ်ပြီးသော ညတွင် ဒေါ်မြသီ၏
သမီးကလေး လှလှခင်က လေးငယ်၏ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းမှန်သမျှနှင့် အဝတ်အထည်တို့ကို
မေသက်မွန်အား ထုတ်ပေးလာ၏ ။

မေသက်မွန်သည် ညီမလေး လေးငယ်ငယ်၏ အဝတ်အထည်များ
ပစ္စည်းပစ္စယများ ကို တစ်ခုချင်း ကိုင်တွယ်ကြည့်ရင်း မျက်ရည်ဖြူဖြူကျနေ၏ ။

အိမ်ရှင်သားအမိနှစ် ယော်ကလည်း မနီးမဝေးတွင် ထိုင်ကာ မေသက်မွန်ကို
စိတ်မကောင်း လှစွာ ဖြင့် ကြည့်နေ၏ ။

မေသက်မွန်သည် ညီမလေး လေးငယ်ငယ်၏
ဆလင်းဘက်ခံအိတ်ဟောင်းကလေးထဲမှ ဒိုင်ယာရီနေ့စဉ်မှတ်တမ်းစာအုပ်ကလေးကို တွေ့
ရှိသွားသဖြင့် အသာ ထုတ်ကြည့်လိုက်သည်။

လေးငယ်ငယ်သည် ငယ်စဉ်ကတည်းက အော်တိုရေး ခြင်း၊ နေ့စဉ်
မှတ်တမ်းရေး ခြင်း များ ကို ဝါသနာကြီးလှသူ ဖြစ်ခဲ့၏ ။

သူနှင့် ညီမလေး လေးငယ်ငယ် ကင်းကွာနေသည့်အချိန်ကာလအတွင်း ၊
လေးငယ်ငယ်၏ အကြောင်းကို တိကျစွာ ပြောပြနိုင်မည့် အရာမှာ ဤ.....လေးငယ်ငယ်၏
ဒိုင်ယာရီသာ ဖြစ် တော့မည် ။

မေသက်မွန်သည် ပင့်သက်ကို ရှိုက်လိုက်ပြီး လေးငယ်ငယ်၏ ဒိုင်ယာရီ

ပထမအရွက် ကလေးကို လှန်လိုက်သည်။

၁၉၈၆။ ဇွန်လ ၁ ရက်။

ဒီနေ့ ခိုင်ယာရီ အသစ်ကလေး ပြောင်းရေး ရပြီ....။

ဒါ မောင့်ရဲ့ ချစ်သက်လက်ဆောင် စာအုပ်ကလေးပေါ့၊ မောင်ကျေနပ်အောင်
ဒီနေ့ စသုံး ပြီလေ....။

*

၁၉၈၆။ ဇွန်လ ၂ ရက်။

မောင်က တို့ကို ခွဲမသွားချင်တော့ဘူး၊ တို့ကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတယ်၊ တို့
စဉ်းစားစရာ ဖြစ်နေပြီပေါ့ မမ မေသက်နှင့်ကြီးကြီးစု ကတော့ တို့ကို လက်ထပ်စေချင်ဦးမှာ
မဟုတ်ဘူး၊ အို....တို့ ခေါင်းတွေ ပူအောင် စဉ်းစားနေရပြီ၊ တစ်ဘက်က လည်း မောင့်
မိဘအသိုင်းအဝိုင်းက ဆိုတော့ တို့နဲ့ မောင့်ကို သဘောမှ တူပါ့မလား။ မောင်က
အားပေးစကား ပြောပါတယ်။ တို့နှစ်ယောက် ချစ်တာ အဓိကပါတဲ့၊ တို့နှစ်ယောက်
အတူတူနေရဖို့အတွက် တို့ သိပ်ရင်မောနေ ရပြီကွယ်။

*

၁၉၈၆။ ဇွန်လ ၃ ရက်။

မောင်နဲ့တို့ ဒီနေ့တွေ ကြတယ်၊ မောင်ကမေးတယ် အချစ် စဉ်းစားပြီးပြီလားတဲ့၊
တို့က အရာရာကိုတွေ :ကြောက်မိတယ်လို့ ပြောတော့ မာင့်မျက်နှာ ပျက်သွားတယ်၊ ချစ်

ပြန်သွားရင် မောင်တို့နှစ်ယောက် ပြန်မှ တွေ့ပါတော့မလားတဲ့၊ မောင် သိပ်စိုးရိမ်နေတယ်လေ၊ မောင့်ကို ကြည့်ပြီး၊ တို့ သိပ်သနားသွားမိတယ်၊ အဲဒီ အချိန်မှာ ဘာမဆို၊ မောင့်သဘော မောင့်ဆန္ဒတွေ ကို လိုက်လော့ချင်တဲ့ စိတ်တွေ တို့မှာ ဖြစ်လာတယ်၊ ဒီတော့ တို့ ပြောမိတယ်၊ ဒီလောက်တောင် ဖြစ်နေရင် မောင့်သဘောအတိုင်းပဲလို့၊ မောင် သိပ်ဝမ်းသာသွားတယ်၊ ဒီနေ့ရက်ရာဇာ-ဒီနေ့ပဲ လက်ထပ်မယ်လို့ ပြောပြီး တို့ ရုံးမှာ ပဲ လက်ထပ်မိခဲ့ကြတယ်။ တို့ ဝမ်းနည်းပါဘူး၊ သိပ်ပျော်နေတဲ့ မောင့်ကို ကြည့်ပြီး တို့လဲ အရမ်း ပျော်မိသွားတယ်။

*

၁၉၈၆။ ဇွန်လ ၄ ရက်။

မောင်က တို့ကို လက်ခုပ်ကုန်းဘက် ခေါ်သွားတယ်။ တို့နှစ်ယောက် အတွက် အချစ် ပျားရည်ဆမ်းခရီပေါ့၊ ဒီခရီးက ပြန်မှပဲ၊ သူ့ မိဘတွေ ကို မောင်က ဖွင့်ပြောမယ်လို့ တို့ကို ပြောတယ်၊ တို့က သိပ်စိုးရိမ်သွားပေမယ့် မောင်က ခပ်ပျော်ပျော်ပဲ။ တို့နှစ်ယောက် အတွက် အချိန် တွေ က အကုန် မြန်လွန်းလိုက်တာ၊ တို့လေ နေမင်းကြီးကို ရှေ့ကွယ်မသွားဆောင် ဆွဲထားလိုက်ချင်တယ်၊ တရွေ့ရွေ့ ရွေ့လျလားနေတဲ့ နာရီလက်တံတွေ ကိုလည်း ရွေ့မသွား အောင် ဖမ်းဆွဲထား လိုက် ချင်တယ်၊ တို့ စိတ်ထဲမှာ ခံစားရတာ မောင့်ကိုပြောပြတော့ မောင်က တို့ကိုအရူးမလေးတဲ့၊ ဟုတ်တယ်။ မောင့်ကိုချစ်ရလွန်းတဲ့ တို့ ရူးနေပြီဆိုတာ တို့ဝန်ခံတယ်၊ တို့ဟာ အချစ်ရူး မလေးပေါ့။

*

၁၉၈၆။ ဇွန်လ ၅ ရက်။

ခရီးက ပြန်လာတော့ မောင်က တို့ကို အဆောင်မှာ ထားခဲ့ပြီး အစီအစဉ်တွေ လုပ်ဖို့ ပြန်သွားတယ်။ အချိန်တိုအတွင်း မောင်ပြန်လာတယ်။ မောင့်မျက်နှာ မရွှင်တော့ တို့ရင်တွေ တုန်လာတယ်။ မရဲတရဲ မေးလိုက်တော့ မောင့်ဖေဖေက မောင့်ကို အရေး ကြီးတဲ့ ကိစ္စနဲ့ မိုးကုတ်ကို ချက်ချင်း သွားခိုင်းလို့တဲ့။ ဒါနဲ့ တို့က မောင့်ကို အားပေးမိတယ်။ ဒါများ မောင်ရယ် မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်နဲ့ ဘာကြာမှာ မို့လို့လဲ။ သွားလိုက်ပေါ့လို့ မနက်ဖြန် မောင်ခရီးထွက်တော့မယ်။ တို့လွမ်းရပြီးပေါ့။ မောင် ပြန်မလာမချင်း မောင့်ဇနီးတော့ လွမ်းမျက်ရည်တွေ ရင်မှာ ကျနေမယ် ဆိုတာကိုတော့ ဖွင့်မပြောလိုက်ပါဘူး။ မောင် စိတ်ဆင်းရဲသွားမှာ တို့မလိုလားဘူးလေ။

*

၁၉၈၆၊ ဇွန်လ ၆-ရက်။

နေ့တိုင်း တွေ့နေကျမောင့်ကို မမြင်ရ မတွေ့ရ တော့ တို့မနေတတ်တော့ဘူး။ တစ်နေ့လုံး တို့ အိပ်ရာပေါ်မှာ ပဲ ခွေနေမိခဲ့တယ်။ ထမင်းလဲ မစားချင်တော့ဘူးလေ။

*

၁၉၈၆၊ ဇွန်လ ၈-ရက်။

မောင်ရယ်.....ဘယ်နှစ် ရက် ကြာမှာ လဲ။ မောင်မြန်မြန် ပြန်မလာရင် သေသွားနိုင်တယ်။ သိလား။

၁၉၈၆၊ ဇွန်လ ၈-ရက်။

လွမ်းလိုက်တာ မောင်ရယ်။ ဒီနေ့ဆိုရင် မောင်ခရီးထွက်တာ

သုံးရက်ကြီးတောင်ရှိပြီ၊ နောက်ဘယ်နှစ် ရက်များ စောင့်ရမယ် မသိဘူး။

လေးလေးငယ်၏ ခိုင်ယာရီတွင် ဇွန်လ ၂၅ ရက်နေ့ အထိ သူ့ ချစ်ခင်ပွန်း ခရီးက ပြန်မလာ၍ လွမ်းရကြောင်း ဆွေးရကြောင်းများ စာဖွဲ့ထားသည်ကို မေသက်မွန် တွေ့ခဲ့၏ ။

မေသက်မွန် ဆက်လက်၍ တစ်ရွံ့ချင်း ဖတ်လာခဲ့သည်တွင် ဇွန်လကုန်ကစ ပြီး မလေးငယ်ငယ်တွင် ကျန်းမာရေး ဖောက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။

လေးငယ်တွင် ကိုယ်ဝန်၊စရှိနေပြီကို သူသဘောပေါက်မိလိုက်သည်။

နောက်ပိုင်း စာရွက်မျှတွင် တော့ လေးငယ်ငယ်သည် ဆက်မော်ခန့် ထံမှ စာမလာ သတင်း မကြားရ ဖြစ်ပြီး သူ ထည့်သော စာများလဲ ပြန်မလာဘဲ ဒုက္ခရောက်လာရုံပုံများ ရေး ထား၏ ။ စာအတန်တန် သူ့ အိမ်သို့ ရေး သော် လည်း ပြန်စာ လုံးဝ ရောက်မလာသည်များ ကို ရေး သား ထားသည်။

ထို့ နောက်တွင် ဆက်မော်၏ နေအိမ်သို့ သူ အရဲစွန့်၍ လိုက်သွားရပုံ။

ဆက်မော်ခန့်ကို မတွေ့ရဘဲ သူ့ ဖခင် ဦးမျိုး ခန့်နှင့်ပက်ပင်းတိုးခဲ့ရပြီး သားသမီးချင် မစာနာ ရက်စက်ယုတ်မာ ရင့်သီးစွာ ပြောဆို နှင်လွှတ်သည်များ ခံစားခဲ့ရပုံ။

ထို့ နောက်တွင် ခြေရာဖျောက် ရေနှောက်သလို သူ့ဘဝထဲမှာ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့သော ခင်ပွန်းကို တစ်နေ့လာနီးနီး မျှော့ကိုရင်း ကိုယ်ဝန်က ဖုံးဖို့မရသော အခြေအနေပုံလာသဖြင့် ပဲခူးသို့ ပြောင်းပြေးကာ နေခဲ့ရပုံ။

ကိုယ်တွင် ဝတ်ဆင်ထားသော နားကပ်လက်စွပ်ဆွဲကြိုး ကလေးများ တဖြည်းဖြည်း ထုခွဲ ရောင် :ချပြီး စားရသဖြင့် တစ်နဲ့ထက်တစ်နေ့ ဒုက္ခ ကြီးမားးလာရပုံ။

နောက်ဆုံး လှလှခင်၏ သရေစာ ရောင် :သော ဆိုင်ကလေးရှေ့တွင် မူးလဲသွားခဲ့ပြီး ဒေါ်မြသီနှင့် လှလှခင်တို့ သားအမိထံတွင် ဆွေမရှိ မျိုး မရှိပါဟု ပြောပြီး ကိုယ့်မိုက်ပစ်ကို ကိုယ်ခါးစည်းခံသွားရန် ဆုံးဖြတ်ပုံတို့ကို ရေး သား ခဲ့၏ ။

“မိုက်လိုက်တဲ့ ညီမလေးရယ်၊ မမမေသက်ဆီအကြောင်းကြားပါတော့လား၊

ညီမလေး ဒုက္ခကို မမ မေသက် ဝိုင်းကူပြီးဖြေရှင်းပေးမှာ ပေါ့။ ညီမလေးအတွက် မမမေသက် ရင်နာလိုက်တာ၊ သူများ သားပျိုသမီးပျိုတို့ကို သားသမီးချင်း မစာမနာ ပြောဆိုလွှတ်တဲ့ ဒီ လူကြီးလူကောင်း လူကံ့ ထံကြီးကု မမ မေသက် တွေ့အောင်ရှာမယ် မှတ်လောက်သားလောက်အောင်ဆုံးမပြမယ်....

“မိန်းကလေး တစ်ယောက် ကို ပန်းကောင်း အညွန့်ချိုး လုပ်ခဲ့တဲ့ ဒီ ဆက်မော်ခန့်ဆိုတဲ့ ကောင်ကိုလဲ မမမေသက် လက်စားချေရာမှ ကျေနပ်နိုင်မယ်၊ ဒီ သားအဖတွေ နဲ့ ထိပ်တိုက်မတွေ့ရ မချင်း ဒီ ရန်ကုန်ကနေမမမေသက်လုံးဝမပြန်ဘူး၊ သန္နိဌာန်ချလိုက်ပြီ လေးငယ်၊ သန္နိဌာန်ချလိုက်ပြီ”

မေသက်မွန်သည် ဒိုင်ယာရီ စာအုပ်ကလေးကို သူ့ ရင်ခွင်တွင် ဖိ၍ တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင် ထားပြီး မျက်လုံးများ ကို မှိတ်ထားနေ၏ ။

*

“အမေက ပြောပါတယ်၊ ကလေးအဖေ ဘယ်မှာ ရှိတယ်သာပြော၊မတွေ့တွေ့ အောင် လိုက်ရှာပေးမယ်လို့၊ ဒါပေမယ့် မမလေးငယ်က သေသည်အထိ မပြောသွားခဲ့ဘူး”

လှလှခင်က လေးငယ်ငယ်၏ အဝတ်အစားကလေးများ ကို သားရေသေတ္တာကလေးထဲသို့ ပြန်စီ၍ ထည့်ပေးနေရင်းက ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ကွယ်၊ သူက သူ့ယောက်ျား သေပြီလို့၊ ဘယ်လိုပဲပြောပြော ဒေါ်ဒေါ် ကတော့ အမှန်တွေ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိနေတယ်လေ၊ အင်း.....ဒီမိန်းကလေး ရေတိမ်နစ်ရတဲ့အ ဖြစ်က ရင်နာစာပါကွက်ယ”

“ဟုတ်တယ် ညီမလေးလေးငယ် အဖြူစက သိပ်ဆိုးခဲ့ရတယ်၊ ဒီယောက်ျားမပီသတဲ့သူနဲ့ သူ့မိဘ လူချမ်းသားတွေ ကို ကျွန်မတော့ လေးငယ်အတွက်

လက်စားချေရာမှ ကျေနပ်နိုင်မယ်”

လေးငယ်ငယ်အတွက် ခံပြင်းလွန်းလှသဖြင့် မေသက်မွန်သည် ရင်ထဲ ပေါက်ကွဲစွာ ဖြင့် ပြောလိုက်မိသည်။

“ဒီလိုလဲ အာဃာသတွေ ကြီးမနေပါနဲ့တော့ သမီးရယ်၊ သူ့ ဘဝမှာ ဒီလို ဖြစ်ပျက်ဖို့ ပါလာတယ်ဆိုပြီး နှလုံးသွင်းပြီးတော့ စိတ်ကိုဖြေပါလို့ ဒေါ်ဒေါ် တောင်းပန်ပါရစေ၊ မုန်းစကို တိုစေ တာ အကောင်းဆုံးပဲ သမီး၊ အကောင်းဆုံးပဲ”

ဘယ်ရလိမ့်မလဲ၊ တလောကလုံးမှာ ရှုံးရှား ပါးပါး တစ်ယောက် တည်းရှိတဲ့ သူ့ ချစ်ညီမလေးကို လူလုံး မလှစွာ နဲ့ ဒီလောကထဲက ထွက်သွားအောင် လုပ်လိုက်ကြတဲ့ ဂုဏ်ကြီး ရှင် သားအဖတွေ ကို ဘယ်ကျေပါလိမ့်မလဲ၊ ကမ္ဘာ ကျေသော် လည်း ဥဒါန်းမကျေ နိုင်အောင် မေသက်မွန်မှာ ဖြစ်နေရလေပြီ။

မေသက်မွန်သည် ဆက်မော်ခန့်တို့၏ အိမ်လိပ်စာကို အသည်းထဲ စွဲနေအောင် မှတ်သား

လိုက်ပြီး ရန်ကုန်သို့ အမြန်ဆုံးပြန်ရန် စိုင်းပြင်းလိုက်သည်။

*

အခန်း (၃)

တကယ်တော့ မေသက်မွန်သည် ပင်ကို သဘာဝ သိမ်မွေ့ နူးညံ့သော စိတ်ရှိသူ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။

အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုနေသည့် အလုပ်ကလည်း အင်မတန်မွန်မြတ်သော သူနာပြုအလုပ်။

သူ့ သဘာဝနှင့် ဆက်စပ်နေသော သူ့ လုပ်ငန်းသည် သူ့ ဂုဏ်သတင်းကို ရောက်လေရာ အရပ်တိုင်းတွင် သင်းပျံ့ထုံ မွှေး၍ နေစေသည်။

ခုတော့ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် မရိုင်းစဖူး သူ့စိတ်ဓာတ်တွေ အရိုင်းကြီး ရိုင်းနေလေပြီ။

ခုတော့ သူ သိတာ တစ်ခုပဲ ရှိသည်။ လေးငယ်ငယ် အတွက် လက်စားချေရန်။

“အဟင်း.....တွေ ကြသေးတာပေါ့၊ ဦးမျိုး ခန့် ဆိုတဲ့ လူကြီးနဲ့ ဆက်မော်နဲ့ဆိုတဲ့ လူယုတ်မာ ရယ်”

“မမ မေသက်”

စိတ်နောက်ကိုယ်ပါ ဖြစ်သွားမိသော မေသက်မွန်သည် လှလှခင်၏ ခေါ်သံကြောင့် ကိုယ်လုံးလေး တုန်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဟင်.....ဘာလဲ လှလှ”

“အင်္ဂု မပြန်ခင် လှလှ စိတ်ချ ညီမလေးအတွက် တစ်လပြည့်ကိုလဲ မမမေသက်ဆွမ်းလာ ကျွေးဦးမှာ ပါ၊ ဟော.....ကားထွက်တော့မယ် ထင်တယ်၊ မမတက်လိုက်တော့မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့.....မမမေသက်”

မေသက်မွန်သည် ကားပေါ်တက်၍ နေရာယူလိုက်ပြီး လှလှခင်ကလေးကို

လက်ပြ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

မကြာမီ မေသက်မွန် စီနင်းလိုက်ပါလာသော ကားသည် ရန်ကုန်မြို့၊ ဆီသို့ စတင်ထွက်ခွာ လာတော့သည်။

မေသက်မွန်သည် ရန်ကုန်မြို့၊ တွင် တည်းခို နေထိုင်ရန် ကိစ္စအတွက် စတင် စဉ်းစား ရတော့သည်။

အရင်းနှီးဆုံးသော ပွင့်အိမ်တွင် တည်းခို၍ ကတော့ မ ဖြစ်။

သူ့ အကြံ အစည်တွေ ကို ပွင့်သိလျှင်တရားပြ ဖျောင်းဖျပြီး ဖျက်မည် မှာ သေချာသည်။

သ အပျက်မခံနိုင်ပါ။

ချစ်ညီမလေးအတွက် လက်စား မချေရမချင်း သူ့ကျေနပ်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

ကိုယ့် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကိုယ် ဘာသာကိုယ်

ဆိုဆိုးကောင်းကောင်းတစ်ကိုယ်တည်းသာ အကောင်အထည် ဖော်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် တော့ ဗိုလ်ဆွန်ပတ်လမ်းက တည်းခိုရိပ်သာတစ်ခုကို သူ ရွေးချယ်လိုက် သည်။

ငွေကြေးအတွက်တော့ သူ့တွင် ပူစရာ မရှိ။

အဆုံးအစွန် ရောက်လာလျှင် ကိုပေါ်က ဆွဲကြိုး၊ လက်စွပ်၊ နာကပ် တို့ကို ဖြုတ်ရောင် ၊ ချစ်ပြီး အသုံးပြုရန် စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထား၏ ။

မေသက်မွန်သည် သူ့ စလင်းဘက် အိတ်ကလေးထဲမှ ညီမလေး လေးငယ်ငယ်၏ ဒိုင်ယာရီ စာအုပ်ကလေးကို တစ်ကြော့ ပြန်ထုတ်ယူပြီး ဖတ်လိုက်မိပြန်သည်။

ရင်မှာ ဝေဒနာတွေ တိုး၍ တနံ့နံ့ ခံစားလာရပြန်သည်။

အမှတ်(.....) ဝင်္ကပါလမ်းရှိ “ချမ်းမြေ့ ပြည့်စုံ” ဟူသော လိပ်စာကို ဦးနောက်ထံ အသည်းထဲတွင် စွဲနေအောင်သူ မှတ်သားထားလိုက်သည်။

ဒိုယာရီကလေးကို သူ့ စလင်းဘက်ထဲသို့ ပြန်ထည့်ထားလိုက်သည်။

အထပ်ထပ်အခါခါ ဖတ်မိနေသဖြင့် ညီမလေး၏ ဖြစ်ကြောင်း ကုန်စင်ကို မကြွင်းမကျန် အားလုံး သူ ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။

သူ့ရင်တစ်ခုလုံးတွင် နာကြည်းချက်တွေ ပြည့်နှက်နေသည်။

သားသမီးချင်း မစာနာသော ဓနရှင် ဦးမျိုး ခန့်။

နမသားချင်း မစာမနာ သစ်စိမ်းချိုး ချိုး ခဲ့သော ဆက်မော်ခန့်။

သင်းတို့ နှစ် ဦးကို ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ မတွေ့တွေ့အောင် ရှာပြီး မှတ်လောက်သား လောက်အောင် မလုပ်ရမချင်းတော့ လုံးဝ ကျေနပ်နိုင်မည် မဟုတ်။

ထို့ကြောင့်လည်း ရန်ကုန်ရောက်၍ နေရာထိုင်ခင်း ငှားရမ်းပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မေသက်မွန်သည် သူ့အရောက်ချင်ဆုံးသော နေရာဆီသို့ အဆာတလျင် ထွက်ခဲ့တော့သည်။

*

လေးဘီး အငှားယာဉ် ကလေးပေါ်မှ မေသက်မွန် ဆင်းလိုက်သည်။ ပခုံးတွင် လွယ်ထား သော ဆလင်းဘက်ကလေး၏ လက်ကိုင်ကြိုး ကို တင်းစွာ ဆုပ်ကိုင် ထားပြီး လမ်းတစ်ဘက်ဆီမှ ခိုင်ခံ့သော ဝင်းတံခါးကြီးဆီသို့ စူးစမ်းစွာ စိုက်ကြည့် နေ၏ ။

ကျယ်ဝန်းသော ခြံ။

ကုန်းမြင့်မြင့်ထက်တွင် ဆောက်လုပ်ထားသော ခေတ်မီ လှပသည့် အိမ်ကြီး

တစ်ဆာင်။

သစ်လွင်တောက်ပသော သုတ်ဆေးများ ။

လှပသော ပန်းဥယျာဉ်ကြီးနှင့် ယင်းတို့ အလယ်တွင် ရေတွေ ဖွားဖွားကျနေသော
ရေပန်းကြီးတစ်ခု။

သည်အခြင်းအရာတွေ ကို ထောက်ရှု သုံးသပ်ခြင်းအားဖြင့် ဦးမျိုး ခန့်၏
အရှိန်အဝါနှင့် ငွေကြေး ဓန ဥစ္စာကို ကောင်းစွာ ခန့်မှန်းနိုင်၏ ။

“အင်း.....ရန်ကုန်မြို့မှာ အချမ်းသာဆုံးသေဌေး စာရင်းဝင်တွေ ပဲကိုး၊ သင်းတို့က
အရှိန်အဝါတွေ နဲ့ မောက်မာပြီး တစ်ဖက်သတ်အဆုံးအဖြတ်ပေးခဲ့ကြလို့ ညီမလေး
လေးငယ်ငယ်ဟာ မသေသင့် မသေထိုက်ဘဲ သေခဲ့ရတယ်၊ ဟွန်း.....

အသည်းနှလုံးမရှိတဲ့သားနဲ့ ဓနဂုဏ်မောက်နေတဲ့ဖအေ နေတဲ့ နေရာကိုတော့ ငါ
ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်လာပြီ၊ သူတို့နဲ့ တွေ့ဖို့ ငါ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ဒီ ချမ်းမြေ့
ပြည့်စုံဆိုတဲ့ခြံကြီးထဲကို ငါ ဘယ်လို ပုံစံနဲ့ ဝင်ရမလဲ”

အကြံဉာဏ်ထုတ်ရင်း သူ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်ရာ မေသက်မွန်သည်
မလှမ်းမကမ်း လမ်းဆေးတစ်နေရာတွင် လူတွေ ကျဲနေသော အကြော်ဖို တစ်ခုကို တွေ့
ရှိလိုက်ရသည်။

“ဒီအကြော်ဖိုမှာ တော့ ဒီခြံကြီးထဲကလူတွေ အကြောင်း သိကောင်း သိနိုင်မယ်
ထင်တယ်”

တွက်ဆရင်း အကြော်ဖိုဆီ သို့ ဦးတည်၍ လျှောက်လိုက်မိသည်။

အကြော်ဖိုဆီသို့ အနီးကပ်ဆုံး ရောက်ရှိသွားချိန်တွင်“ဂူး.....”

“ဟာ....သေတော့မှာ ပဲ”

“အောင်မယ်လေး”

မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ မဟားတရားရမ်းကားစွာ မောင်းနှင်လာသော ကားရှေ့သို့

အကြော်ထုပ် ကလေးကို ဆွဲယူ၍ ကမူးရှူး တိုးလမ်းဖြတ်ကူးတော့မည့်ကလေးမကလေးကို
မေသက်မွန် လျင်မြန် ဖျတ်လတ်စွာ လမ်းဘေးသို့ ဆွဲချလိုက်သည်။

အရှိန်လွန်သွားသဖြင့် ကလေးနှင့်အတူ လမ်းဘေးတွင် သလည်း
လဲကျသွားသည်။

“အီး.....အီ.....ဟီး.....ဟီး သမီးကို မေကြီး ရိုက်တော့မယ်.....ဟီး.....ဟီး.....ဟီး”

ခုနစ်နှစ် အရွယ် မိန်းကလေးသည် သူ့တွင် ပွန်းပဲ့သွားသော ဒဏ်ရာကို
ဂရုမစိုက်ဘဲ လမ်းပေါ် တွင် ပြန်ကြ၍ ကျသွားသော အကြော်များ ကို လိုက်ကောက်ရင်း
ငိုပါတော့သည်။

သည်ကလေးကို ကားတိုက်ခံရမည့် ဘေးမှ သက်စွန့်ဆံ့ဖျား
ကယ်တင်လိုက်မိသော မေသက်မွန်မှာ လည်းကိုယ်တစ်ခြမ်းလုံးနာကျင်သွားပြီး တော် တော်
နှင့် လဲကျရာက မထနိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏ ။

ထိုအချိန်တွင် သန်မာသော လက်တစ်စုံက သူ့ ကိုပုခုံးမှနေ၍ ဖေးမ
တွဲထူပေးလာ၏ ။

အံ့အားသင့်၍ ငြိမ်နေကြသူများ အားလုံး အသံထွက် လာကြသည်။

“ကံကောင်းလို့၊ ဟိုကလေးမသာမကယ်ရင် ဒီကလေးတော့ ပွဲချင်းပြီးပဲ”

“ဟုတ်ပဲ.....ဒီလူနယ်၊ ရမ်းကားလိုက်တာ”

“ဟဲ့.....ဟဲ့.....ငိုမနေနဲ့ ကလေး၊ ဒီမှာ အကြော်လာယူ ကြီးကြီး
အသစ်ထည့်ပေးမယ်.....

“ဟဲ့ လာလေ.....ခေါ်နေတဲ့ ဥစ္စာ

မေသက်မွန်သည် လျှောက်သွားသော တဆလင်းဘက်အိတ်ကို ပခုံးတွင်
လွယ်ပြီး နာကျင်သွားသော လက်မောင်းကို ဖိ၍ ဆုပ်ကိုင်ရင်း သူ့ အားထူမ ပေးလိုက် သူ့ကို
မော်ကြည့် လိုက်မိသည်။

“မင်း...မင်းကို သိပ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

အရပ် မြင့်မြင့် မိုးမိုး....

ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည် တောင့်တောင့်တင်းတင်းနှင့် ရုပ်ရေ အပြတ်
သားနားလှသော လူရွယ်တစ်ဦးက သူ့ ကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောဆိုပြီး သူ့ အနီးမှ
ခြေလှမ်းကျယ်ကြီးများ ဖြင့် ထွက်ခွာသွားသည်ကို မေသက်မွန်သည် အငေးသား
ကြည့်ရင်းနေရာတွင် ကျန်ရစ်တော့သည်။

သူက ဘယ်သူလဲ။

ဘာတွေ ကို ကျေးဇူးတင်သွားတလဲ။

ခုနက သေကံမရောက် သက်မပျောက် ဖြစ်သွားသော ကလေးနှင့်
ပတ်သက်နေသူ များ လား။

ဒါလည်း ဖြစ်နိုင်မည် တော့ မထင်။

ဟိုကလေး အသွင်အပြင်က နှုခမ်းပါးလွန်းလှသည်။ ပေပေတေတေ
စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ် လေး။

ခြေတောက်တွင် ဖိနပ်စုတ်ကလေးသစ်မှ မရှိ။

ခု သူ့ ကို ကျေးဇူး တင်သွားသူ ကတော့.....။

တက်ထရက် ဘောင်းဘီရှည်၊ ဟာဝေယံရှပ်နှင့် ရေဘင်မျက်မှန်ကို
တပ်ဆင်ထားသည်။

သူ့ရပ်ရည်က ယောက်ျားပီသပြီး သန့်သန့်ချောချောကြီး ရှိလှပါတ်၏ ။

“ဟိုသမီးလေး တော် တော် နာသွားသလားကွယ် ခဏ ထိုင်ပါဦး”

လူချော လူခန့်ကြီးကို လိုက်ကြည့်နေမိစဉ် အကြော်သည်

အဒေါ်ကြီးကလှမ်းခေါ်လိုက် သဖြင့် မေသက်မွန်သည် အဒေါ် ကြီးဘက်သို့ ကြည့်လိုက်မိ၏ ။

“လာပါကွယ့် ခဏ ထိုင်ပါ။ လန့်သွားပုံ ရတယ်၊ အဒေါ်မှာ

သွေးဆေးဆောင်ထားတာ ရှိ တယ်၊ သောက်လိုက်ပါလား။”

အလွန် ပျူပျူငှာငှာ ရှိလှသော အကြော်သည် အဒေါ်ကြီးကို နာကျင်နေသော

သူသည် နှမ်းနှမ်းချိုချိုကလေး ပြုံး ပြပြီး နီးရာ ခုံပုကလေး တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ဒူးတွေ က တုန်နေသည်မို့ အတော် ပဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်”

“ကလေးလဲ သိပ် ကံကောင်းတယ်၊ သမီးလဲကံကောင်းတယ်၊

သူ့ကယ်ရင်းကိုယ်ပါ ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်တာကွယ့်၊ ဦးမျိုး ခန့် သားထဲ မှာ တော့

ဒီတစ်ကောင်က ငမူး ငရူး ကောင်ပဲ၊ ဒီ အတိုင်းဆိုရင် တစ်နေ့ ဘေးတွေ့မှာ သေချာတယ်”

မေသက်မွန်သည် မျက်လုံးကလေးများ ပိုင်းခနဲ ဖြစ်သွား၏ ။

“ဦးမျိုး ခန့် ဟုတ်လား ဒေါ်ဒေါ်၊ ဟိုခြံ ရှင်ကြီး သေငွေ ဦးမျိုး ခန့်လား...

ဟင်....ဟိုလူက...”

မေသက်မွန်က မလှမ်း မကမ်းရှိ ခြံကြီးဆီသို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြမေးရင်း

အံ့အားသင့်သွား၏ ။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သူ့သားအငယ် ဆက်မော်ခန့် ဆိုတဲ့ ကောင်ပေါ့၊ ခုခြံထဲ

ဝင်သွားတဲ့လူက သူ့ သားကြီး မင်းခန့်ဆိုတာပေါ့၊ အင်း....ဒေါနဲ့ မောနဲ့ တော့လိုက်သွားတာပဲ

ဘာတွေ ဖြစ်ကြမယ် မသိဘူး၊ ရော့....ဒီမှာ သွေးဆေး ပုလင်းလေး နည်းနည်း

လျက်လိုက်ပါဦး”

မေသက်မွန်သည် ချမ်းမြေ့ပြည့်စုံ ခြံကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ အကြော်သည် အဒေါ်ကြီးဆီမှ စုံစမ်း၍ ရနိုင်သမျှ စုံစမ်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး သူကမ်းပေးနေသော သွေးဆေးပုလင်းကို ယူလိုက်သည်။

“ဒေါ်ဒေါ်က သူတို့နဲ့ သိနေတာပေါ့နော်”

“သိပါတယ်....အငယ်ဆုံး မလေး တင်ဇာခန့်နဲ့လဲ ခင်ပါတယ်၊ သူက ပုစွန်ခွက် ကြော်သုပ် ကြိုက်တတ်လို့ ဒေါ်ဒေါ် မကြာ မကြာ သုပ်ပြီး ပို့ပေးရတယ်၊ သူ့ထက်စာရင် မောင်မင်းခန့်နဲ့ ပိုခင်တယ်၊ ဒီသူငယ်က ဘာမာနမှ မရှိဘူး၊ သူများ ကို သနားကြင်နာတတ်တဲ့ စိတ်လဲရှိတယ်”

အဒေါ်ကြီးသည် လက်က အလုပ်နှင့် မပြတ် လုပ်ရင်း ပါးစပ်က တပေါက်ပေါက် စကားတွေ ပြောနေ၏

“ဟန်ကျတာပဲ၊ ငါ နည်းနည်း မေးရင် သူက များများ ပြောတတ်တယ် ကောင်းလိုက်တာ”

“သမီး....အကြော်လဲ စားဦးလေ၊ ကြိုက်တဲ့ အကြော် ဆန်ကာထဲက နှိုက်စားလိုက်၊ ပိုက်ဆံပေးစရာ မလိုပါဘူး၊ တမင်ခင်လို့ ကျွေးတာ”

မေသက်မွန်က ပုစွန်ကြော်လေး တစ်ချပ်ကို အကြော်စုံလင်ပန်းကြီးထဲမှ နှိုက်ယူလိုက် သည်။

“သူတို့ကြည့်ရတာ သိပ်ချမ်းသာပုံပဲနော်၊ ဘာလုပ်ငန်းတွေ များ လုပ်ကိုင် စားကြသလဲ မသိဘူး”

“အောင်မလေး....ချမ်းသာပါဘိကော၊ ဖအေက မိုးကုတ်က တွင် သဌေး၊ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ ရတနာဆိုင်ကြီးလဲ ဖွင့်ထားတာမှ ဟည်းလို့၊ သားကြီးက အင်ဂျင်နီယာ၊ သားငယ်နဲ့ သမီးငယ်က ကောလိပ်ကျောင်းသူတွေ ၊ အင်း....အငယ်ကောင် ကတော့ ဒီနှစ် ဘွဲ့ရပြီ ထင်ပါရဲ့”

“သူတို့က ဘာမှမလုပ်လဲ ဆယ်သက် ထိုင်စားလဲ မကုန်နိုင်ပါဘူးကွယ်၊
ဒီလောက် ချမ်းသာနေတဲ့ ဥစ္စာ”

“ဟုတ်မယ်၊ မိဘ ပြည့်စုံတော့ သားသမီးတွေ လဲ ပြည်ပြည့်စုံစုံ ရှိတာပေါ့၊
သူတို့ညီမ လေး ကတော့ တော် တော် ကံကောင်းတာပဲနော်”

“တင်ဇာခန့် ကလေးကတော့ ချမ်းမြေ့ ပြည့်စုံက ခေါင်းလောင်း ကလေးပဲ၊
တစ်အိမ်လုံး ဖူးဖူးကို မူ တ်ထားကြတာ၊ ဒီကောင်မလေးကလဲ ဘာကံသလဲ မပြောနဲ့၊
မိုးလင်းတာနဲ့ ရှိုး အပြည့်ဝတ်ပြီး ကိုယ်ပိုင်ကားမောင်းပြီးတော့ တစ်နေကုန်
ထွက်တော့တာပဲ....

“မမာသည့် အမေကြီးနား ဘယ်တော့မှ ဖင်နွေးအောင် ထိုင်နေတယ်လို့ မရှိဘူး၊
ဒီလို သားသမီး မျိုး လဲ အံ့တယ်....အဟုတ်”

“သူတို့ အမေက ဘာ ဖြစ်နေတာလဲဟင်”

“ကြောင်ကုတ်ခံရပြီး အနာ ဖြစ်တာ မပျောက်လို့ ဒူးဆစ်အထိ ခြေတစ်ဘက်
ဖြတ်ထားရတယ်လေ၊ ဆီးချိုဆိုလား၊ ဘာဆိုလား၊ အဲဒီ ရောဂါ ကြောင့် လို့ ပြောတယ်၊
ဒီကြားထဲ နှလုံး ရောဂါ ကလဲ ရှိပြန်သတဲ့၊ သူ့အိမ်မှာ သူ့အတွက် ငှားတဲ့ ဆရာမ တွေ လဲ
မနည်းတော့ပါဘူး၊ ဘာ ဖြစ်လို့များ မမြဲတယ် မသိဘူး....

“မနေ့တစ်နေ့ကလဲ သတင်းစာထဲမှာ သူနာပြုဆရာမ ထပ်ခါပြန်ပြီလေ၊
ခုတော့ ရပြီလား မရသေးဘူးလား မဆိုနိုင်ဘူး”

မေသက်မွန်၏ နှုတ်ခမ်းကလေး အပြုံး ဖြင့် တွန့်သွားသည်။

“အဟင်း....ဟန်ကျလိုက်လေ၊ ဒါ ငါ့အတွက် အခွင့်အရေး ပဲ၊ ဒီမိသားစုထဲ
ထွင်းဖောက်ဝင်ဖို့ အခွင့်အရေး ကို ငါ လက်လွှတ်ခံလို့ မ ဖြစ်ဘူး....

“အဟင်း....ဒီမိသားစုကို ကောင်းကောင်း ဒဏ်ခတ်ဖို့ ငါ့ကို လမ်းဖွင့်ပေးလိုက်
တာပဲ နေမယ်”

မေသက်မွန်သည် လက်ထဲတွင် ကျန်နေသော အကြော်စကို ပါးစပ်ထဲသို့
အကုန်သွင်းလိုက်ပြီး အဖန် ရေခွက်ကလေးကို ကိုင်လိုက်သည်။

“ဒေါ်စိန်သီးကြီး၊ ပုစွန်ခွက်ကြော် တစ်ပွဲ သုပ်ဗျာ”

“ဟဲ့....သိန်းမောင်၊ နင် နေ့တွက် စီလာသလား”

“ဒါပေါ့ဗျာ....ဘယ်မှာ လဲ ခင်ဗျားဟာလေးတွေ ၊ မိအေးတို့၊ ဆုထွေးတို့၊
ပေါက်ဖော်တို့လေ”

“ကျေးဇူးရှင်လေးတွေ ပေါ်မလာကြသေးဘူး ဟေ့၊
မင်းသိတယ်မို့လား....စိန်သီးတို့ ကတော့ စိန်မသီးဘူး၊ ချွေးတသီးသီးနဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကလေးတွေ
ကို တစ်နေ့ တစ်နေ့ ကျွေးဖို့ မွေးဖို့ လုပ်နေရတာ ”

“ကျွေးဖို့ပဲ လုပ်ပါဗျာ၊ မွေးဖို့တော့ မစဉ်းစားပါနဲ့တော့၊ တော် ကြာ ပါးစပ်ပေါက်
တိုးလာလို့ ကျွေးရရုံမကဘူး၊ ကဇော်ဖိုးပါ ရှာပေးနေရဦးမယ်၊ သတိထား အဟင်း....ဟင်း”

“စကားအ ဖြစ် ပြောလိုက်တာပါ သိန်းမောင်ရယ်၊ ငါ့အရွယ် ကြီးနဲ့
လင်ထပ်ယူလို့လဲ မကောင်းတော့ပါဘူးဟယ်....

“ကဲ....ရော့၊ အချဉ် အငန် အစပ် လိုတာ ပြော”

မေသက်မွန်လည်း ပျော်တတ်ပုံရသော အကြော်သည် အဒေါ်ကြီးကို ပြုံး ပြရင်း
ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

“သွားတော့မလား သမီးလေး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အကြော်ဖိုးလေးတော့ ပေးခဲ့ပါရစေ နော် ဒေါ်ဒေါ်”

“မဟုတ်တာကွယ်၊ ဒေါ်ဒေါ် မယူဘူး၊ မပေးနဲ့၊ အစကတည်းက မယူဘူးလို့
ပြောပြီးသား”

“ဒါဆိုလဲ ကျေးဇူးပဲ”

“သမီးက ဘယ်ပြန်မှာ လဲ၊ ဒီနား တစ်ဝိုက်ကပဲလား”

“ကျွန်မက အဝေးကြီးက လာတာပါ၊ အလုပ် ကိစ္စလေး ရှိလို့လေ”

မေသက်မွန်သည် စကားဖြတ်ခဲ့ပြီး စတင်၍ ခြေလှမ်းလိုက်သည်။

*

အခန်း (၄)

“ချမ်းမြေ့ ပြည့်စုံ” ဝင်းတံခါးကြီး ရှေ့သို့ တည်တည်မတ်မတ် ရောက်ခဲ့လေပြီ။

မေသက်မွန်သည် ဆုံးဖြတ်ချက် ပိုင်ပိုင် ချမှတ်ထားသည့်အတိုင်း

ဝင်းတံခါးကြီး၏ လူတစ်ကိုယ်စာ ဝင်သာသော အပေါက်ငယ်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး ခြံထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ဝင်းတံခါးဆီမှ အိမ်ကြီးဆီသို့ ဖောက်လုပ်ထားသော

ကျောက်ခင်းလမ်းကလေး အတိုင်း ဆက်လျှောက်ခဲ့ပြန်သည်။

ဤတွင် အိမ်ကြီးနှင့် မဝေးလှသည့်နေရာတွင် ရှိနေသော

အပြန့်ကျယ်ပြီးအရပ်ကောင်းလှ သည့် သစ်တိုပင်ကြီးအောက်မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းပေါ်တွင် ထိုင်နေသော အမျိုး သမီးကြီး တစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အမျိုး သမီးကြီးသည် အိမ်ဘက်ဆီသို့ ပြန်ကြည့်နေရင်းက သူ့လက်ထဲက

တစ်စုံတစ်ခုသော အရာ လွတ်ကျသွားသည်။

ထိုလွတ်ကျသွားသော အရာကို သူသည် ပြန်လည်ရရှိဖို့ ကြိုးစားရာ မရဘဲ

ခက်ခဲ ပင်ပန်းနေပေ၏ ။

မြင်တာနဲ့ သိလိုက်ပါသည်။

ထိုအမျိုး သမီးကြီးသည် ချမ်းမြေ့ပြည့်စုံ၏ အရှင်သခင်မဟု။

မေသက်မွန်လည်း သူ့အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားလိုက်ပြီး မြက်ခင်းပေါ်တွင်

ကျနေသော ဆေးပုလင်းကလေးကို ကောက်ယူ၍ အမျိုး သမီးကြီးအား ပေးလိုက် သည်။

အမျိုး သမီးကြီးသည် အံ့အားသင့်သွားသော မျက်နှာဖြင့် ကြည့်နေပြီးမှ....

“ကျေး....ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”

တုန့်ယင်နေသော လက်ဖြင့် ဆေးပုလင်း၏ အဖုံးဖြူဖြူလေးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

သူ့လက်ချောင်းကလေးများ တုန်နေသဖြင့် ဖွင့်မရဘဲရှိနေပြန်သည်။

မေသက်မွန်သည် ဆေးပုလင်းကို ပြန်ယူပြီး အဖုံးကိုဖွင့်ကာ အတွင်းမှ ဆေးတစ်ပြားကို အမျိုး သမီးကြီးအား ထုတ်ပေးလိုက် ရင်း....

“ရင်အောင့်နေလို့လားဟင်”

“ဟုတ်တယ်....ဒီလိုပဲ စိတ်လှုပ်ရှားသွားရင် ဖြစ်တော့တာပဲ၊ ဒါနဲ့ ငါ့တူမလေးက....”

“သူနာပြုဆရာမ ခေါ်တာ ရများ သွားပြီလားလို့ လာစုံစမ်းတာပါ ဒေါ်ဒေါ်”

“ဪ....တူမက သူနာပြုဆရာမ လား၊ ချမ်းမြေ့ပြည့်စုံမှာ လုပ်ချင်လို့လား ဟင်”

အမျိုး သမီးကြီးသည် ရှင်လန်းအား တက်သွားဟန်ဖြင့် မေသက်မွန်ကို ကြည့်ကာ မေးလာ၏ ။

“ဟုတ်ကဲ့၊ လူမရသေးရင်တော့ လုပ်ချင်ပါတယ်”

“လူ မရသေးပါဘူးကွယ်၊ ဒါဆို ခဏစောင့်၊ အိမ်က ကလေးတွေ အဖေကြီး အပြင်ခဏ သွားတယ်၊ သူ့စိတ်ကြိုက် သူကငှားတာဆိုတော့ သူနဲ့တွေ့ ဖို့လိုတယ်လေ”

“ဪ....ဟုတ်ကဲ့၊ စောင့်နေပါ့မယ်”

“အိမ်ထဲဝင်စောင့်ပါလား”

“အို....ရပါတယ်၊ မေသက် ဒီကပဲ ထိုင်စောင့်နေပါ့မယ်၊ ရင်အောင့်တာကော သက်သာ ရဲ့ လားဟင်”

မေသက်မွန်က အမျိုး သမီးကြီးရှေ့ မြက်ခင်းပေါ်တွင် ကျုံ့ ကျုံ့ ကလေး ထိုင်ရင်းက မေးလိုက်သည်။

“အင်း....ဆေးငုံလိုက်ရင်တော့ ချက်ချင်း သက်သာတာပါပဲ”

“ဒီလိုပဲ ခဏခဏ ဖြစ်တတ်သလား”

“အင်း.....ခုတလောမှပါ၊ ဆရာမ လေးလဲ သိပါတယ်ကွယ်၊ ဆီး ရောဂါ မျိုး ရှိတဲ့လူက စိတ်လှုပ်ရှားလို့ မရဘူးမဟုတ်လား၊ ခက်တယ်ကွယ်၊ သားသမီးထဲမှာ သိုးမည် :တစ်ကောင်ပါလာ တော့လဲ မတတ်နိုင်ဘူးလေ“

“အင်း.....ဒါ သူ့သား အငယ်ကောင် ဆက်မော်ခန့်ကို ပြောနေတာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“ပူစီမ တစ်ယောက် လဲ အကြည့်ခိုင်းလိုက်တာ ပြန်မလာတော့ဘူး ခက်လိုက်တဲ့ ကလေး“

အမျိုး သမီးကြီးသည် အိမ်ဘက်ဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဘာလိုချင်လို့လဲ ခေါ်ပေးရမလား ဟင်”

“ဆရာမ လေး အတွက် တစ်ခုခု ဖျော်ခိုင်းမလို့ပါ”

“အို.....ရပါတယ်၊ မေသက် ခုပဲ အကြော်နဲ့ အဖန်ရေ သောက်လာခဲ့ပြီးပါပြီ“

“ဒီလမ်းထောင့် ဆိုင်ကလား“

“ဟုတ်ပါတယ်“

“မစိန်သီး ဆိုင်က အကြော် ကတော့ ဆီသန့်တယ်၊ မုန့်နှစ် လဲ ကောင်းတော့ ရောင် ရတယ်၊ အဝေးကြီးကတောင် ကားတွေ နဲ့ လာဝယ်ကြတာ၊ အိမ်က သမီးငယ်လေးဆိုလဲ သူ့ဆီက ပုစွန်ကြော် သုပ်ကို သိပ်ကြိုက်တာ ကွယ်၊ ဟောဟိုမှာ တောင် သားကြီး မင်းမင်း လာနေပြီ” မေသက်မွန်သည် ထိုင်နေရာမှ လည်ပြန် ကြည့်လိုက်ရာ သူတို့ဘက်ဆီသို့ ဦးတည် လျှောက်လာ နေသော မင်းခန့်ကို တွေ့ လိုက်ရသည်။

သူ့ ကို မျက်နှာချင်း မဆိုင်လို၍ မေသက်မွန်သည် မျက်နှာကို ချက်ချင်း လွှဲဖယ်ပစ် လိုက်သည်။

မင်းခန့်သည် သူ့ အမေ အနီးတွင် မမျှော်လင့်ဘဲ မေသက်မွန်ကို တွေ့ရလျှင် သူ့ မျက်နှာခန့်ခန့် ချောချောကြီးတွင် အပြုံးတွေ ဝင့်ဝေသွားတော့သည်။

“ဟာ....မင်းပါလား၊ တို့မင်းကိုတွေ့ချင်လို့ ပြန်ဆင်းလာတာ၊ မင်းက ဒီရောက်နေပါလား”

မေသက်မွန်သည် မပွင့်တပွင့် ကလေးသာ ပြုံးနေလိုက်သည်။

“သားကြီးတို့က သိနှင့်ပြီးကြ သူတွေ လား”

ဒေါ်တင်ဇာက သူ့ သားကြီး၏ မျက်နှာကို မော်ကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“ခုနကမှ တွေ့ဖူး မြင်းဖူး ကြတာပါ မေမေ၊ ခုနက သူ မကယ်ရင် မေမေ သားငယ် ဒုက္ခ လှလှ ရောက်ပြီသိလား”

“အို....ဘုရား....ဘုရား....ဘာ ဖြစ်လို့လဲ”

ဒေါ်တင်ဇာက ရင်ဝကို လက်ဖြင့်ဖိရင်း မျက်လုံးများ ပြူး ကျယ်နေ၏ ။

“မဟား တရား ကားကို မောင်းလာတာ ကလေး တစ်ယောက် ကို တိုက်မိမလို့လေ၊ ကလေးကို သူ အချိန်မီ ဆွဲလိုက်နိုင်လို့သာပေါ့”

“အင်း....သားငယ်....သားငယ်၊ သူ့ ကြောင့် ခက်ပါတယ်၊ ဆရာမ လေးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”

“သူမှန်းသိပြီး တောက်....ကလေး တစ်ယောက် အသက်အန္တရာယ်သာ မထိခိုက်ဘူးဆိုရင် ငါခုနက လက်ပိုက်ကြည့်နေလိုက်ပါတယ်။

မေသက်မွန်၏ စိတ်ထဲတွင် အတွေ့ :တွေ က စိမ်းနေသည်ကို သူတို့ သားအမိ ကတော့ မသိလေရှာ။

“ဆရာမ လေး ဟုတ်လား မေမေ”

မင်းခန့်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် အံ့အားသင့်မှု ဖောပြနေ၏ ။

“ဟုတ်တယ် သားကြီး၊ သူက ချမ်းမြေ့ ပြည့်စုံမှာ အလုပ်လျှောက်ဖို့ လာတာ”

“ဟာ....ဟုတ်လား၊ ဝမ်းသာ စရာပဲ”

“ဟုတ်တယ်.... ဒါကြောင့် ဖေဖေကြီး လာတဲ့ အထိ စောင့်နေပါလို့ မေမေက ပြောထားရတာ ”

“ဖေဖေလဲ လာတော့မှာ ပါ။ ခုနကပဲ ဖုန်းလာတယ်”

မင်းခန့်က သူ့ လက်ကောက်ဝတ်မှ လက်ပတ် နာရီကို
ငုံ့ကြည့်ပြီးပြောလိုက်သည်။

“အငယ်ကောင် ဘာလုပ်နေလဲဟင် သားကြီး”

“ထုံးစံ အတိုင်း အိပ်ခန်းတံခါး ပိတ်နေ နေပြီလေ”

“ဒီသားငယ် တစ်ယောက် ကိုလဲ ဘယ်လို ဆုံးမ သွန်သင်ရမှန်းကို မသိတော့ဘူး၊
ဖေအကြီး စိတ်ထန်မှန်း သိရက်နဲ့ သိပ်ခက်တဲ့ ကလေးပဲ”

“သူ့ ကို ခေါင်းထဲ ထားမနေစမ်းပါနဲ့ မေမေရယ်၊ မေမေသာ စိတ်ချမ်းသာအောင်
နေပါ။ ကျန်းမာအောင်နေပါ”

“ကဲ.....အိပ်ခန်းထဲ ပြန်တော့ မလား သားပိုပေးမယ်”

“အေးကွယ်....မေမေ ပြန်လှဲချင်ပြီ၊ ဆရာမ လေးလဲလိုက်ခဲ့လေ”

“ဟုတ်တယ်....ဆရာမ လေး လိုက်ခဲ့ပါ”

မေသက်မွန် အတွက် အခွင့်အရေး က ပေးပြီးရင်ပေးလာနေလေပြီ။

သားအမိ နှစ် ယောက် နှင့် အတူ ချမ်းမြေ့ ပြည့်စုံ အိမ်ကြီးထဲသို့ ခြေချခွင့်
ရလေပြီ မဟုတ်လား”

ချမ်းမြေ့ ပြည့်စုံ အိမ်ကြီးသည် အဖိုးထိုက် အဖိုးတန် ပစ္စည်း အိမ်ထောင်
ပရိဘောဂတို့ဖြင့် လှပထည်ဝါ ခံညားနေ၏

ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံးတွင် ခင်းထားသော ကောဇောတွေ ကလဲ နင်းရက်စရာပင်မရှိ။

နံရံကပ် ဗီရိုကြီးတွေ ထဲတွင် အစီအရီ ထည့်သွင်းထားသည့် ငွေထည်ပစ္စည်းအမျိုး

မျိုးကလည်း လက်ရာမြောက်၍ ထည်ဝါခံ့ညား လွန်းလှသည်။

ချမ်းမြေ့ပြည့်စုံ မိသားစု၏ ကြွယ်ဝမှု နှင့် ဂုဏ်အရှိန်ကိုလည်း
ဖော်ပြနေသယောင် ရှိနေပေ၏။

“ဟွန်း လုံးဝ အထင်မကြီးဘူး၊ ဒါတွေ ကို မြင်ရတွေ့ရလေလေ ပိုပြီးတော့
ရင်ထဲမှာ ခံပြင်းလေပဲ၊ သူတို့ အရှိန်အဝါ သူတို့ ပြန်သဘောကျပြီး မာန်တွေ
တက်နေကြတာ....

“သူတို့မှသူ၊ တခြားလူတွေ ကို လူလို့ မထင် ဖြစ်နေကြတာ၊ ငါတို့ မျိုး ရိုးက
ကိုယ့်သိက္ခာကိုယ် ဘယ်တော့မှ ငွေနဲ့ မလဲဘူးဆိုတာ ငါက ညီမလေး လေးငယ်ငယ်အစား
သက်သေ ထူပြမရှာပဲ”

“မေသက်....”

“အွန်....”

မေသက်မွန်သည် ကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တွန့်သွားပြီး ခေါ်လိုက်သူကို
ကြည့်လိုက်သည်။

ကြည်လင် ဝင်းသန့်နေသော မျက်နှာဖြင့် သူ့ကို မင်းခန့်က ကြည့်နေသည်။

သူ့ မျက်ဝန်းတွေ က တောက်ပရွန်းစိုနေသည်။

“မေသက်လို့ပဲ တို့ ခေါ်မယ်နော်”

“ရပါတယ်....ကြိုက်သလို ခေါ်နိုင်ပါတယ်”

“ထိုင်ပါလေ၊ မိုးတိုးမတ်တတ်ကြီး၊ ဖေဖေ လဲ အကြာခင် ရောက်လာတော့မှာ
ပါ”

မေသက်မွန်သည် ကျောမှီတွင် တစ်ချောင်းထိုးဇာလှလှများ တပ်ဆင် ထားသော
ဆိုဖာ ကုလားထိုင်ကြီး တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင် ချလိုက်သည်။

မင်းခန့်ကလည်း သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ခုံတွင် ထိုင်လိုက်ပြီး သူ့ရှေ့က စားပွဲခုံပေါ်မှ စီးကရက်ဘူးနှင့် မီးခြစ်ကို သူ့ဘက်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

“မေမေ့အတွက် ရိုးရိုးသားသားနဲ့ ကြင်ကြင် နာနာ ရှိမယ့် လူမျိုး လိုအပ်နေတာ ကြာပြီလေ၊ အင်း....မေသက် ကတော့ မေမေနဲ့ အသင့်တော် ဆုံးပဲဆိုတာ တို့ သိနေတယ် မေသက်ကို မြင်မြင်ချင်း မေမေက ခင်သွားတယ် လေ”

မေသက်မွန်က နှုတ်ခမ်း ဖူးဖူးကလေး လွန်ရုံသာ ပြုံးနေ၏ ။

သူစိတ်ထဲမှာ တော့....

“အဟွန်း....ရှင်ထင်နေတာတွေ လွှဲနေပြီ ကိုမင်းခန့်ရေ၊ ကျွန်မက ရှင့်တို့အတွက် အန္တရာယ် ကောင်ရှင်၊ အန္တရာယ်ကောင်၊ တလောကလုံးမှာ ကျွန်မ အမုန်းဆုံး လူတွေ က ရှင့်တို့ မိသားစုတွေ

“ရှင်တို့ မိသားစုတွေ အားလုံးကို လေး ငယ် ငယ် အတွက် အမှည့်ခြွေ ခြွေလိုရရင် ခြွေမယ် အစိမ်းသက်သက်ခြွေလိုရရင်လဲ ခြွေမယ့်လူက အဟင်း....ဟင်း....ဟင်း....ရှင် ရှေ့တည့်တည့်က ရှင်ကြည့်နေတဲ့လူပဲ”

မင်းခန့်သည် စီးကရက်ကို မီးညှိ၍ တစ်ရှိက် နှစ် ရှိုက် ဖွာရှိက်ပြီး မေသက်မွန်ကို ကြည့်၍ စကားစ.လိုက်ပြန်သည်။

“အိမ်မှာ ညီမလေး တစ်ယောက် ရှိတာကလဲ ဘယ်တော့မှ မေမေ့ အနားမှာ ကပ်တယ် မရှိဘူး၊ မေမေက အလိုလိုက် ထားတော့ ကလေးဆိုး ကလေးလို ဖြစ်ပြီး သူ့စိတ် ပျော်သလိုသာ နေနေတော့တာပဲ၊ မေမေကလဲ သူသမီးလေးကို သိပ် ချစ်ပြီး သိပ် အလိုလိုက် ထားတာ၊ တစ်ရက် ကလေးမှ မျက်နှာ အညှိုး မခံဘူးလေ၊ အဟင်း....ဟင်း....ဟင်း....”

သူ့စကား သူ သဘောကျလေ ဟန်ဖြင့် မင်းခန့်က လက်ကြားထဲက စီးကရက်ကို ကြည့်ကာ သွားစေ့၍ ရယ်နေပြန်၏ ။

မေသက်မွန်၏ ရင်ထဲတွင် တော့ နာကြည်းမှု တွေ က ပြင်းထန်း၍ လာသည်။

“အဟွန်း.....သူတို့ သမီး သူတို့ ညီမလေးကို ကျတော့ ဖူးဖူးမှု တ်ထားလိုက်ကြတာ၊ ဒီလိုပဲပေါ့လေ၊ လေးငယ်ငယ်ကလဲ သိပ် ချစ်လို့ သိပ် အလိုလိုက်ခံထားရတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ၊ တစ်မိသားစုလုံး ဖူးဖူးမှု တ်ထားသော ခံခဲ့ရတဲ့ ညီမလေးဟာ သူတို့ သား သူတို့ ညီ ဆက်မော်ခန့်နဲ့ တွေ့တော့မှ ဘဝပျက်ခဲ့ရတယ်၊ ဆင်းရဲတွင် ၊ နက်ပြီး ဒုက္ခ သုက္ခ တွေ နဲ့ သေခဲ့ရ တယ်”

“အို.....ရင်ထဲက နာလိုက်တာ၊ ဘယ်လိုမှ သူတို့ကို ငါ့ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး၊ မင်းခန့် ဆိုတဲ့ လူကိုလဲ မုန်းတယ်၊ သူ့အဖေကိုလဲ မုန်းတယ်၊ သူ့ညီကိုလဲ မုန်းတယ်၊ အို.....အားလုံး အားလုံး တစ်အိမ်လုံးကို မုန်းတယ်.....သိပ် မုန်းတယ်”

မေသက်မွန်သည် သူ့ ပေါင်ပေါ်တွင် ရှိနေသော ဆလင်းဘက်အိတ်ကို လက်နှစ် ဘက် ဖြင့်ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ပြီး ဦးခေါင်းကို ယမ်းခါ ပစ်လိုက်သည်။

“ဟင်.....မေသက်၊ ဘာ ဖြစ်တာလဲ ဟင်”

မင်းခန့်သည် အံ့အားသင့်သွားသော အမူအရာဖြင့်သူ့မျက်နှာကလေးကို စေ့စေ့ ကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“ဟို.....မေသက် သေတ္တာသော့ ကလေး ဘယ်နားထားခဲ့သလဲဆိုတာ တွေ့ မရ ဖြစ်သွားလို့ ပါ”

ပါးစပ်ထဲက ထွက်မိ ထွက်ရာတွေ မေသက် စွတ်ပြောချလိုက်သည်။

ဒါကို ယုံတဲ့လူကလည်း ယုံသွားလေဟန် ရှိသည်။

“ဘယ်လို သော့ လဲ၊ သော့ အိမ်နဲ့ သော့ လား၊ သံခလောက်နဲ့ သော့ လား”

“အို...ဟို.....ကိစ္စ မရှိပါဘူးရှင်၊ သော့ ခလောက်သော့ ပါ၊ မေသက်ရဲ့ အိပ်ရာပေါ်မှာ ပဲ ရှိနေမှာ ပါ”

“မေသက်က ရန်ကုန်ကပဲလား ဟင်”

“မဟုတ်ပါဘူး နယ်က လာတာပါ”

“ဟာ...နယ်ကနေ ဒီအလုပ်ကို လာ လျှောက်တာလား၊ အဝေးကြီးက လားဟင်”

“ဆိုပါတော့”

“နယ်ကဆိုတော့ ပိုလက်ခံ သင့်တာပေါ့လေ၊ တကူးတက လာခဲ့ရတဲ့ ဥစ္စာ၊ ဒါနဲ့ ဘယ်နယ်ကလဲ ဟင်”

“ဟင်္သာတခရိုင် အင်္ဂပူမြို့နယ်ကပါ”

“ဟုတ်လား၊ တို့တောင် ရောက်ဖူးခဲ့သေးတယ်၊ ပုသိမ်ဘက် သွားရင်းနဲ့ ရောက်ခဲ့တာ၊ အင်း သုံးနှစ် လောက်တော့ ရှိသွားပြီ ထင်တယ်၊ ဟိုမှာ မိဘတွေ ကျန်ရစ်ခဲ့မှာ ပေါ့နော်”

“မိဘများ ဆုံးတာ ကြာပါပြီ”

“ဒါဆို ဘယ်သူနဲ့ နေတာလဲ မောင်နှမသားချင်းတော့ ရှိမှာ ပေါ့နော်”

“ညီမလေး တစ်ယောက် ရှိတယ် ဆုံးသွားတာ တစ်လ မပြည့်သေးဘူး၊ နေတာ ကတော့ အဒေါ်အပျိုကြီး တစ်ယောက် နဲ့ နေတာပါ”

“ကြားရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ”

မေသက်မွန်၏ ညှိုး ကျသွားသော မျက်နှာကလေးကို ကြည့်ရင်း မင်းခန့်လည်း စိတ်မ ကောင်း ဖြစ်သွားသည်။

“ကိုကိုကြီး ဖျော်ရည်ရှင့်”

မင်းခန့်၏ အနီးသို့ ငွေလင်ပန်းပေါ်တွင် ဖျော်ရည် ဖန်ခွက် လှလှကြီး နှစ် ခွက်ကို တင်ဆောင်ကာ မိန်းမငယ် ကလေး တစ်ဦး ရောက်လာ၏ ။

“ဪ...အေး...အေး”

မင်းခန့်က လင်ပန်းကို ယူလိုက်သည်။

“သုံးဆောင်ပါဦး မေသက်”

မေသက်မွန်၏ ရှေ့သို့ ဖန်ခွက် တစ်ခွက်ကို ကိုယ်တိုင် ချပေးလာသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ပူစီမ....မေမေ အိပ်ပြီလား”

“မှိန်းနေတယ် ကိုကိုကြီး”

“ညီလေးကော ”

“ခု မီးဖိုထဲမှာ ၊ ဘာတွေ ထည့်စားနေလဲတော့ မသိဘူး....”

“နေပါစေ....နေပါစေ၊ ကြိုက်တာ လုပ်ပါစေ”

ပူစီမ မည် သော ကောင်းမလေး နေ့ခန်းအတွင်းမှ ပြန်ထွက်သွားသည်။

“ရေခဲတွေ ပျော်ကုန်မယ်၊ သောက်လိုက်ပါဦး.... မေသက်”

“ဟုတ်ကဲ့....”

မင်းခန့် ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့ ရှေ့က လိမ္မော်ရည် ဖန်ခွက်ကို ယူ၍

သောက်လိုက်သည်။

*

အခန်း (၅)

“ချမ်းမြေ့ ပြည့်စုံ” အိမ်ကြီး၏ ဆင်ဝင်အောက်သို့ ကားတစ်စီး

ထိုးဆိုက်လာသည်။

အိမ်ဖော်မကလေး ပူစီမသည် ဘယ်ချောင်ကမှန်းမသိ အပြေးအလွှားအပြင်သို့

ထွက်လိုက်သည်။

ဇောနေတော့ ထောင်ထောင် မောင်းမောင်း ခန့်ပခန့် ညှားညှားရှိလှသော

အသက် ခြောက်ဆယ်ကျော် အရွယ်လူကြီး တစ်ယောက် ၏ နောက်မ အတက်ချီ

အိတ်ကလေးကို ဆွဲကာ အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာ၏ ။

“ဗေဗေ.....ဒီမှာ ဆရာမ လေး တစ်ယောက် အလုပ်လာလျှောက်တယ်”

မင်းခန့်က ထိုင်နေရာကထလိုက်ပြီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာသော လူကြီးကို

ပြောလိုက်သည်။

မေသက်မွန် မပြုံးမရယ်သော မျက်နှာဖြင့် ဦးမျိုး ခန့်ကိုကြည့်လိုက်သည် ကဲ့သို့

ဦးမျိုး ခန့်က လည်း သူ့ကို ခပ်တည်တည် မျက်နှာထား အေးစက်စက်နိုင်လွန်းလှသော

မျက်လုံး အစုံဖြင့် ကြည့်နေ၏

မေသက်မွန်၏ ရင်ထဲတွင် နာကြည်းစိတ်တွေ တလပ်လပ် တက်လာသည်။

“သွေးအေးအေးနဲ့ တော် တော် ရက်စက်တတ်မယ့်လူမျိုး ကြီး၊ လေးငယ်ငယ်

အပေါ် မစူးစမ်းမဆင်ခြင်ဘဲ လူ မဆန်တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ချလိုက်လို့ လေးငယ်ငယ်

အသက်ပါ ဆုံးရှုံးရ တဲ့ အထိ ဒုက္ခ ရောက်ခဲ့ရတယ်”

“နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“မေသက်မွန်....”

မေသက်မွန်သည် ဦးမျိုး ခန့်၏ မျက်လုံးများ ထဲသို့ နက်ရှိုင်းစွာ ကြည့်ရှုနေသော

မျက်လုံး များ ကို မဖယ်ဘဲ အဖြေပေး လိုက်သည်။

“မင်းက သင်တန်းဆင်း ဆရာမ လား၊ သူနာပြုအကူလား”

“သူနာပြုအကူ မဟုတ်ဘူး၊ သင်တန်းဆင်း”

မေသက်မိန့်၏ ပြန်ဖြေသံက တိတိရီရီ ပြတ်ပြတ် သားသား နိုင်လွန်းနေသဖြင့် မင်းခန့် စိတ်ထဲတွင် လှုပ်ရှားလာရသည်။

“ဒုက္ခပဲ မေသက်က ဖေဖေနဲ့ စကားပြောတာ သိပ်တည်လွန်းတယ်၊ မြတ်လွန်းတယ်၊ စောစောက ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ ကို ခန့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချမှတ် လူက ဖေဖေပဲ၊ ဖေဖေ မကျေနပ်ရင်တော့ သွားပြီ”

ဦးမျိုး ခန့်သည် ဆိုဖာတစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး စီးကရက်ဘူးကို သူ့ ရှေ့သို့ ဆွဲယူလိုက်သည်။

“မင်းမင်းသူနဲ့ မေမေ တွေ ပြီးပြီလား”

“တွေ့ပြီးပါပြီ ဖေဖေ....”

မင်းခန့်က သွက်လက် ကျိုး နံစွာ ဖြေလိုက်သည်။

“ဘာပြောလဲ”

“မေမေ သဘောကျပါတယ်”

ဦးမျိုး ခန့်သည် စီးကရက် သစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူ၍ မီးညှိကာ ဖွာရှိုက်လိုက်သည်။

“ဟွန်း.....လူကြီးပုံကိုက တော် တော် ခက်ထန်ပြီးစခန်းကြီးမဲ့ ပုံကြီးပဲ”

မေသက်မွန်သည် စိတ်ထဲတွင် ကျိတ်၍ အပြတ် မဲ့ရွဲ့နေ၏ ။

“ဒီမှာ အလုပ်ဝင်တဲ့လူတွေ ကို စားစရိတ်ငြိမ်း နေရာထိုင်ခင်း အပြည့်အစုံ လစာ တစ်ထောင်တိတိ ပေးတယ်၊ ကျန်းမာရေး အတိုက်လဲ တာဝန်ယူတယ်....

“ဒါ တို့ဘက်က အပိုင်း....

“မင်းဘက်က အပိုင်း ကတော့ လူနာကို လိုလေသေးမရှိအောင် ပြုစုစောင့်ရှောက် ပေးရမယ်၊ တာဝန် ယူရ မယ်၊ အိမ် မိသားစုတွေ ရဲ့ အိမ်တွင်း ရေး တွေ မှာ ဘာတစ်ခုမှ ဝင်မစွက်ရဘူး၊ အကျင့်စာရိတ္တ ကောင်းမွန်ရမယ်၊ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ့် အခြေအနေကို အမြဲ သတိ ရှိပြီး သိနေရမယ်”

မင်းခန့်သည် ဖခင် ဖြစ်သူက ပြတ်ပြတ် သားသားကြီး ပြောချနေသဖြင့် မေသက်မွန် ရှေ့တွင် မနေတတ် မနေရဲ သလို ဖြစ်ပြီး အသာ ထကာ ဟို ယောင်ယောင် သည် ယောင်ယောင် မနီး မဝေးတွင် လုပ်နေလိုက်ရသည်။

တစ်ချိန်လုံးတည်တည် ကြည်ကြည် ရှိလွန်းနေသော မေသက်မွန်၏ မျက်နှာကလေးသည် ဦးမျိုး ခန့်၏ စကားများ အဆုံးတွင် အပြုံး ကလေးဖြင့် ဝင်းလက် သွားတော့သည်။

“အဟင်း....စိတ်ချပါ ဦး၊ အိမ်ရှင် ဘက်က တာဝန်ကျေသလောက် ကျွန်မဘက်ကလဲ ဘယ်လောက် တာဝန်ကျေတယ်၊ ဘယ်လောက် သူများ ကိစ္စ ဝင်မစွက်ဘဲ ကင်းကင်း ရှင်းရှင်းနေတတ်တယ်၊ ဘယ်လောက် သိက္ခာရှိတယ် ဆိုတာ တွေ့လာ ရမှာ ပါလေ၊ စိတ်နဲ့ မတွေ့တာရှိလာရင်လဲ စက္ကန့်မဆိုင်းဖြုတ်ပြစ်လိုက်ပါ၊ ရပါတယ်”

“ကောင်းပြီလေ တို့ကလဲ အဲသလို ပြတ်သားတာမျိုး မှ ကြိုက်တယ်၊ ကိုယ်တိုင်က ဘာမဆို ပြတ်ပြတ် သားသား လုပ်တတ်တဲ့ ကောင်ဆိုတော့ ကဲ.....ဒီတော့ မင်းဘယ်နေ့ စဝင်မှာ လဲ၊ မင်း ဒီ ရန်ကုန်ကပဲလား”

“မဟုတ်ဘူး....နယ်က လာတာ၊ ဗိုလ်ဆွန်ပက်လမ်းက တည်းခိုရိပ်သာမှာ တည်းနေပါ တယ်”

“ဪ.....ဒါဆို ဒီလိုလုပ်လေ၊ မင်း ဒီနေ့ပဲ ချမ်းမြေ့ပြည့်စုံကို ပြောင်းခဲ့တော့ပေါ့၊ ဟေ့....မင်းမင်း”

“ဗျာ....ဖေဖေ”

“ဖေဖေ....ငါးနာရီမှာ ဦးသော် ထွန်းနဲ့ တွေ့ဖို့ ချိန်ထားတယ်၊ ဖေဖေ အစား မင်းကို လွှတ်လိုက်မယ်လို့ မှာ ထားတယ်၊ အဲဒီ တော့ မင်းသွားရင် ဒီဆရာမ ကို ခေါ်သွား၊ ဟိုမှာ ကိစ္စပြီးတော့ သူ့ကို တည်းခိုဆောင်ကနေဝင်ခေါ်လာခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

“အို....ကျွန်မ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်ပဲ လာပါ့မယ်၊ ကျွန်မ အတွက် ဒုက္ခ မရှာပါနဲ့”
မေသက်မွန်က ပျာပျာသလဲ ပြောလိုက်သည်။

“သွားရ၊ လာရတာ ကား အခက်အခဲ ရှိတယ်၊ ခု ရုံးဆင်းချိန် ဖြစ်နေပြီ၊ ကဲ
....မင်းမင်း သွားတော့၊ ကိုသော် ထွန်းပေးတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ကို သေသေ ချာချာ စစ်ယူနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

“ပူစီမ...ဟိုကောင် ဆက်မော် ကော အိမ်မှာ ရှိလား”

ဦးမျိုး ခန့်သည် ထိုင်ရာက ထ၍ တိုက်ပုံအင်္ကျီ ချွတ်ရင်း အိမ်ဖော်မကလေးကို မေးလိုက်သည်။

“ရှိပါတယ်....ဘဘကြီး၊သူ့ အိပ်ခန်းထဲမှာ ပါ”

မေသက်မွန်က သူ့ လှုပ်ရှားမှု များ ကို မျက်တောင်မခတ် လိုက်ကြည့် နေ၏ ။

မင်းခန့်သည် ရှိုး ကေ့စ် တစ်ခုပေါ်တွင် တင်ထားသော သားရေ
ပိုက်ဆံအိတ်ကလေး တစ်ခု ကို သွားယူလိုက်သည်။

“ကဲ....သွားကြစို့”

မေသက်မွန်သည် ထိုင်ရာမှထ,လိုက်သည်။

ကားဆီသို့ ရောက်လျှင် မေသက်မွန်သည် မင်းခန့် ဖွင့်ပေးလာသော
ရှေ့ခန်းနေရာတွင် ဝင်မထိုင်ဘဲ ကိုယ့် ဘာသာ ကိုယ်နောက်ခန်း တံခါးကို ဖွင့်၍ လျင်မြန်စွာ

ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

မင်းခန့်လည်း ပြုံး တုံ့တုံ့ မျက်နှာကြီးဖြင့် မျက်ခုံးများ မြင့်ချီကာ တံခါးကို ပြန်ပိတ်ပြီး ရှေ့ခန်း ယာဉ်မောင်း နေရာတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

*

ငွေမင်ရောင် စပရင်တာ ကားကလေး “ချမ်းမြေ့ပြည့်စုံ” ဒြဲကြီးထဲမှ ငြိမ့်ငြိမ့်ကလေး ပြေး၍ ထွက်လာသည်။

ကားနောက်ခန်းတွင် ပါလာသော မိန်းကလေးသည် သူ့ ဘက် လမ်းဘေး တစ်လျှောက်ဆီ သို့ လိုက်ကြည့်နေ၏ ။

ဘေးစောင် အနေအထား ကလေးဖြင့် မြင်နေရသော သူ့ မျက်နှာကလေးသည် ဆေးဆေး တည်ငြိမ်လွန်းလှသည်။

နဖူးပြေပြေ နားသယ်စပ်တွင် ဆံနွယ်ကလေးတွေ က ခွေနေသည်။

နာတံကလေးသည် ဖြောင့်ဖြောင့်စင်းစင်းကလေး။

မျက်တောင်များ သည် ကော့ရွှန်း နက်မှောင့်နေ၏ ။

နှုတ်ခမ်း ဖူးဖူးကလေးနှင့် မေးသွယ်သွယ် ကလေးကလည်း စွဲမက်စရာကောင်းလွန်းလှ တော့သည်။

ကားနောက်ကြည့် မှန်ထဲမှ နေ၍ သူကလေးကို မန်းခန့်သည် တစေ့တစောင်းလေ့လာ၍ လာခဲ့မိသည်။

စေ့စေ့ ကြည့်လေ မြတ်နိုးစွဲမက်စရာ ကောင်းလေလေ ရှိလှသော သူကလေးကို မင်းခန့်သည် မျက်စိ မခွာနိုင်အောင် ရှိနေ၏ ။

မင်းခန့် ပင့်သက်တစ်ချက် ကျိတ်၍ ချလိုက်မိသည်။

သည်မိန်းကလေးကို သူ စိတ်ဝင်စားနေလေပြီ။

တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ်တွင် သူ စိတ်ဝင်စားခဲ့သော မိန်းကလေး မရှိဖူးပါသဖြင့် မင်းခန့်မှာ ကိုယ့် ကိုကိုယ် အံ့ဩမဆုံး ဖြစ်ရတော့သည်။

သူ့အရှေ့ တည့်တည့်ဆီသို့ ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာ ပြန်လှည့်လာသော မေသက်မွန်သည် ကားနောက်ကြည့် မှန်ထဲက တစ်ဆင့် သူ့ကို စူးစိမ့်စွာ ကြည့်နေခဲ့သော မျက်လုံးတစ်စုံကို လှုပ်တစ်ပြက် တွေ့လိုက်ရသည်။

အသည်းထဲတွင် တုန်ခိုက်သွား၏ ။

သူ့ မျက်လွှာကို ရုတ်ခြည်း ချထားလိုက်ပြီးစလင်းဘက်အိတ် ကြိုး ကလေးကို ပွတ်ခြေနေလိုက်မိသည်။

သူ့ စိတ်ထဲတွင် လှုပ်ရှားသွားမှု ကို သူ့လုပ်ရပ်ကလေး ကလှစ်ဟပြနေသည်ကဲ့သို့ ရှိ၏ ။

နှစ် ဦးသား အတော် ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ မင်းခန့်က စတင်၍ စကားပြောလာ သည်။

“မေမေတော့ မေသက်ကို ငှား ဖြစ် လိုက်တာ သိရင် သိပ် ဝမ်းသာမှာ ပဲ၊ ဖေဖေနဲ့ အဆင်မှ ပြေပါ့မလားလို့ တို့ စိတ်ပူလိုက်ရတာ ”

“အဆင်မပြေစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး။”

“ဖေဖေက လူ့ခွစာလို ဖြစ်နေလို့ပါ၊ စောစောကပဲ ကြည့်လေ.....တုတ်ထိုးအိုးပေါက် စကားကို ပြောနေတာ၊ ကိုတောင် မေသက်ကို သိပ် အားနာသွားတယ်”

“သူ ပြောသင့်တဲ့ စကားပြောတာ မေသက် စိတ်မဆိုးပါဘူး၊ သူ့ သဘောထားကို မေသက် နားလည်ပါတယ်လေ”

“တော် ရုံ တန်ရုံ လူ နားမလည်းဘူး မေသက်ရဲ့၊ ဒါကြောင့်လဲ အိမ်မှာ လူမမြဲတာပေါ့၊ ခု မေသက် နဲ့တော့ အဆင်ပြေလိမ့်မယ် ဆိုတာ တို့ သိပါတယ်၊ မေသက်နဲ့ ဆိုရင် မေမေ့ အတွက် တို့ စိတ်ချနိုင်ပြီလေ၊ မေမေက သိပ်သနားဖို့ ကောင်းတယ် မေသက် ရယ်.....ညီညီ အတွက်နဲ့ခုတ လော နေမကောင်းချည်း ဖြစ်နေတာ”

“ဆက်မောင်ခန့်က ဘာ ဖြစ်နေလို့လဲ”

မေသက်မွန်သည် မင်းခန့်ထံသို့ ကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“ဖေဖေက သူ့ ကောင်မလေးနဲ့ ခွဲပစ်လိုက်လို့၊ အသည်း ကွဲနာကျပြီး လျှောက်ရမ်းနေတယ် လေ”

“သူ့ကောင်မလေးနဲ့ သူ့ကို သဘော မတူလို့ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“မတူတဲ့ အကြောင်းက....”

“ကောင်မလေးက အခြေအနေမရှိဘူး၊ သိပ် ရဲတင်းတယ် အကျင့်သိက္ခာလဲ မရှိဘူးလေ၊ ညီညီကို အပိုင် ချည်ဖို့ အိမ်ကို အတင်းလိုက်လာတော့ ဖေဖေနဲ့ တွေ့ပြီး ဖေဖေက အပြတ် ပြောလွှတ်ပစ်လိုက်တယ်”

“ဒီ မိန်းကလေးကို ကိုမင်းခန့် တွေ့ဖူးလိုက် သလား၊ ကိုယ်တိုင်ကော သူ့ကို ကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ချမိသလား”

“အဟွန်း.....သူ့ကို တို့ မတွေ့ဖူးပါဘူး၊ ဖေဖေ ပြောပြချက်အရပြန်ပြောရတာ ပါ”

“ဟွန်း.....မုန်းလိုက်တာ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ကို အကြောင်း သေသေချာချာ မလေ့လာ မစူးစမ်းဘဲ ပြောရက်လိုက်တဲ့ လူကြီး၊ လေးငယ်အတွက် ရှင်တို့ တွေ ကို မိမေသက် ကျေနပ်မယ်များ မှတ်သလား”

မေသက်မွန်သည် ကျိတ်၍ ဒေါသတွေ ထွက်ကာ လက်သီးကလေး နှစ် ဘက်ကို တင်းကျပ် စွာ ဆုပ်ထားလက်မိသည်။

“အဟင်း....ဖေဖေနဲ့ မေမေက သားသမီးတွေ ကို သိပ်လဲချစ်တယ်၊ သိပ်လဲ စိုးရိမ်တတ်တယ်၊ ဒီလောက် ကြီးကောင်ကြီးမားကြီးတွေ ဖြစ်နေတာကို လူငယ်နှစ်စား လေးတွေ လိုပဲ ထင်နေသလား မသိပါဘူးကွာ”

“အဟွန်း....လေးငယ်ငယ်ကို သူနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ မိသားစုတွေ ချစ်လိုက်ကြတာမှ ခိုက်ခိုက်တုန်လို့၊ ငုံ့ထားမတတ်ဘဲ ရင်ရေ၊ ရှင်တို့ မိဘတွေ မှ ကိုယ့်သွေးသားကို ချစ်တတ်ကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူများ သားချင်းတွေ မှာ လဲ ချစ်တတ်တဲ့ နှလုံးသားတွေ နဲ့ ချည်းပါပဲ”

“မေသက်....”

“အွန်....”

မေသက်မွန်၏ ကိုကလေး ဆတ်ခနဲ တွန့်သွားရပြန်သည်။

“ဘာတွေ များ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေတာလဲဟင် မေသက်”

“အဟင်း....ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး”

“မေသက်ကို တို့ မြင်မြင်ချင်း သိပ် ခင်မင် မိတယ်၊ ခုလို တို့နဲ့ တစ်အိမ်တည်း အတူနေကြဖို့ အကြောင်းဖန်လာ တာလဲ သိပ် ဝမ်းသာမိတယ်၊ လိုအပ်တဲ့ အကူအညီရှိရင်လဲ ပြောပါ၊ တို့ အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီပါ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အဲဟို ရှေ့နားရောက်ရင် ရပ်လိုက်တော့နော်၊ မေသက် တည်းတာ ရှေ့က ဧည့်ရိပ်သာပဲ”

မင်းခန့်က ကားကို လမ်းဘေးတွင် ကပ်၍ ရပ်ပေးလိုက် ပြီး....

မေသက်မွန် အတွက် တံခါးကို ပြေးဖွင့်ပေးလာ၏ ။

“တို့ သိပ် မကြာဘူး....ဒီကပဲ စောင့်နေနော်၊ နာရီဝက် အတွင်း : ပြန်ရောက်လာမယ်”

“အင်း....”

မေသက်မွန်က ဦးခေါင်း လေးကို ဆတ်ခနဲ ညှိတ်လိုက်သည်။

မကြာမီ ကားကလေး သူ့ ရှေ့မှ ထွက်သွားသည်။

“အင်း....ဒီ မနန်းခန့်ဆိုတဲ့ လူ ကတော့ ပညာတတ်သလို ရုပ်လဲ ချောတယ်၊

သဘောထားလဲ သိပ်ကောင်းပုံရတယ် ဒါပေမယ့် သူ ခင်သလို တို့က သူ့ကို မခင်နိုင်ပါဘူး၊ သူက ငါ့ရဲ့ အဓိက ရန်သူကြီးပဲ၊ လေးငယ်ငယ် အတွက် ငါခံစားရသလို သူတို့ မခံစားရသရွေ့ ငါမကျေနပ်နိုင်ဘူး ဘယ်နည်းနဲ့မှ မကျေနပ်နိုင်ဘူး....

“ဒီတော့ကိုမင်းခန့်ရယ် ရှင်လဲ သတိ ကျပ်ကျပ်သာ ထားနေပေတော့၊ ရှင်တို့ အိမ်ထဲကို ဒီနေ့က စပြီးအန္တရယ်ကောင် ဝင်လာပြီသာမှတ်”

မေသက်မွန်သည် နှုတ်ခမ်း ထောင့်စွန်း ကလေးကို ဖိုကိုက်ပြီး နေရာမှ ချာခနဲ လှည့်ကာ တည်းခိုရိပ်သာ၏ လှေကားပေါ် သို့ တက်လိုက်တော့သည်။

*

မေသက်မွန်သည် သူ့ လက်က လက်ပတ်နာရီကလေးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

အချိန် လုံလောက်စွာ ရှိနေသည်မို့ တည်းခိုခန်းတွင် ရေမိုးချိုး ကာ ဝတ်စား ဖြီးလိမ်းခြင်း ပြုလုပ်လိုက်သည်။

မှန်ရှေ့တွင် ရပ်ကာ ကိုယ်ပေါ်တွင် အလှရတနာ တွေ ဆင်နေသော မေသက်မွန်သည် သိပ်ကို လှနေသည်။

“ငါ ဘုရင်မ၊ ငါ့ကို ဘယ်သူမှ အနိုင် မရနိုင်ဘူး၊ မလွှမ်းမိုးနိုင်ဘူး”ဟု အင်္ဂလိပ်စာလုံး လှလှကလေးများ ဖြင့် ရေး ထားသော စပို့ရှပ် ခါးရှည်ရှည်ကြီးကို မေသက်မွန်

ဝတ်ဆင်ထားသည်။

သူနှင့် လိုက်ဖက်သော ဘီလဲလ် လုံချည် အသည်းကွဲရောင် ကို ရွေးချယ်၍
ဝင်းဝါသော ခြေသလုံးကလေးများ ပေါ် အောင် ဝတ်ဆင်ထားပြန်သည်။

နက်မှောင် ဖြောင့်စင်းနေသော ဆံပင်ရှည် များ ကို ပြောင်နေအောင် နောက်သို့
သိမ်းယူ ပြီး နောက်စေ့ မြင့်မြင့်ကလေး စုစည်းကာ အမွှေးပွ အဖြူရောင် သားရေကွင်း
ကလေးဖြင့် ချည်နှောင်ထားသည်။

သူ့ မျက်နှာကလေးသည် ကြည်လင် ပြတ်သားလွန်းစွာ ဖြင့် လှပနေသည်။

စိန်လေ့ကက် ပါသော ဆွဲ ကြိုး ၊ စိန်ခြယ်နားကပ် စိမ်းမြဲနေသော အစိုးတန်
မြောက်အမေ ရိကားတိုက်ထွက် မြကျောက်ကို စိန်ရံထားသော လက်စွပ်တို့ကို သူ့
ကိုယ်ပေါ်တွင် အပြည့်အစုံ ဝတ်ဆင်ပြီးသော အခါ မေသက်မွန်သည် သူ့ ကိုယ်လေးကို
မှန်ရှေ့တွင် ရှေ့ကြည့်လိုက်၊ နောက် ကြည့်လိုက်နှင့် ကြည့်ရှု သုံးသပ်လိုက်သည်။

ကျေနပ် အားရသည့် အခါတွင် မှ ထည့်စရာရှိသည်များ သူ့ လက်ဆွဲအိတ်ထဲသို့
ထည့်သိုပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်ကာ သော့ကို သက်ဆိုင်ရာသို့ ပြန်အပ်လိုက်သည်။

နာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ငါးနာရီခွဲရန် ငါးမိနစ်သာလိုတော့သည်။

မေသက်မွန်သည် ပလက်ဖောင်းဆီသို့ ပြန်ဆင်းလာပြီး မင်းခန့်၏
ကားအလာကို စောင့်နေလိုက်သည်။

လမ်းသွား လမ်းလာတွေ က သူ့ကို မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြသည်။

လမ်းဘေးတစ်နေရာတွင် လူရွယ် သုံးလေးဦး ရစ်သီရစ်သီ ဖြစ်လာကြသည်။

ကြာတော့လည်း မေသက်မွန် မျက်နှာ မထားတတ်အောင် ဖြစ်လာ၏ ။

“ကိုမင်းခန့်ရယ်.....ရောက်လာပါတော့”

မင်းခန့်ကို အမြန် လာရန် တမ်းတလိုက်မိသည် အထိ ဖြစ်သွားသည်။

မင်းခန့်သည် သူ မှာ ကြားသည့်အတိုင်း ငါးနာရီခွဲ တိတိ တွင် ပြန်လည်
ရောက်ရှိ လာပါသည်။

မေသက်မွန်သည် ကားနောက်ခန်း တံခါးကို မင်းခန့်ဖွင့်ပေးလာသည်အထိ
မစောင့်ဆိုင်း နိုင်ဘဲ ကိုယ့် ဘာသာ ကိုယ် အလောသုံးဆယ် ဖွင့်ကာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

မင်းခန့်သည် မေသက်မွန်၏ အမူအရာနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုသုံးသပ်မိပြီး
သဘောပေါက် သွားကာ စက်ကို အမြန်နှိုး၍ မောင်းထွက်လိုက်သည်။

လမ်းဘေးက လူရွယ်ကလေးများ ကားကို ကြည့်ကာ မချင့်မရဲ ဖြစ်၍
ကျန်ရစ်ခဲ့တော့၏ ။

“အဟင်း.....ဟင်း.....ဟင်း၊ သူတို့ တော့ တိုကို မေတ္တာကောင်းကောင်း ပို့နေကြ
ကတော့မှာပဲ”

မင်းခန့်က ပြုံးရယ်၍ နောက်သို့ လည်ပြန် တစ်ချက် ကြည့်ရင်း
ပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်သူ့ ကိုလဲ”

သိသိကြီးနှင့် လွှတ်ခနဲ မေသက်မွန် မေးလိုက်မိ၏ ။

“မေသက်ကို ရစ်နေကြတဲ့ ဟို မောင်တွေ လေ”

“အို.....”

မေသက်မွန်၏ နားရွက်များကလေးများ ရှိန်းခနဲပူသွားသည်။

ဦးခေါင်းကလေးကိုလည်း ငုံ့ထားနေတော့၏ ။

“မေသက်က တကယ့် ကို ဟော့ရှေ့ မကလေး ဖြစ်သွားတာကို၊ လူပျိုတွေ
မျက်စိကျစရာ ဖြစ်သွားတာပေါ့၊ တို့တောင် လူမှား သွားခဲ့သေးတယ်”

“ကျွန်မ ဒီလို ဝတ်စားတာကို သေဌေးမင်းကြီး ကများ ကန့်ကွက်နေဦးမလား

မသိ ဘူးနော်....”

“ဟာ....မဟုတ်တဘဲ၊ ဒါ လူ တစ်ယောက် ရဲ့ ကိုယ်ပိုင် လွတ်လပ်စွာ လုပ်ဆောင်ပိုင်ခွင့် တစ်ခုပဲ၊ ဖေဖေ ဘာမှ မကန့်ကွက်ပါဘူးမေသက်ရဲ့ ”

“မသိဘူးလေ.... မေးထားရသေးတယ်”

“အိမ်မှာ ညီမလေး တင်ဇာမိုကလဲ သူ ကြိုက်သလို သူ ဝတ်တာပဲ၊ ဘာမှ မကန့်ကွက်ပါဘူး၊ အကျင့်စာရိတ္တ ကောင်းဖို့ ရိုးသားဖို့ အရှက် အကြောက်တရားရှိဖို့ဘဲ ဖေဖေက လိုလားတာပါ ဒါနဲ့ လမ်းမှာ မေသက်နဲ့တို့ ရွှေပုဇွန်မှာ အအေးဝင်သောက်ရအောင်နော်”

“ကျွန်မ မသောက်ဘူး၊ ရှင်သောက်ချင်ရင် ရှင်ဘာသာရှင် ဆင်းသောက်ပါ၊ ကျွန်မ ကားထဲက စောင့်နေမယ်”

မင်းခန့်၏ မျက်နှာသည် ရုတ်ခြည်း မသာ မယာ ဖြစ်သွား၏

“မေသက်မသောက်ရင် တို့လဲ မသောက်ပါဘူး၊ တို့က မေသက်ကို တမင်တိုက်ချင်လို့ ပြောတာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ စေတနာရှိရင် နောင်တစ်အိမ်သားလုံးနဲ့ အတူစားဖို့ဝယ်လာခဲ့၊ မေသက်လဲ ဝင်စားမယ်၊ ကိုမင်းခန့်နဲ့ မေသက် နှစ် ယောက် တည်းတော့ တွဲမသွားဘူး၊ ပတ်ဝန်းကျင် အမြင်မှာ ကော ကိုမင်းခန့် မိသားစုအမြင်မှာ ကော တစ်မျိုး တစ်မည် ထင်တာ မေသက်မခံနိုင်နိုင်ဘူးရှင်”

“ဟား....မိန့်ကလေးရယ် မင် စိတ်ဓာတ်ကို တို့ ချီးကျူး ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သန့်စင်တဲ့ တို့ စေတနာကို မင်းလေး မတုံ့ပြန်တဲ့ အတွက်တော့ သိပ် ဝမ်းနည်းမိတယ်ကွာ....”

မင်းခန့်သည် အတန်ကြာအောင် စကားတစ်ခွန်းမျှ မဟဘဲ နေနေ၏ ။

မေသက်မွန်လည်း သူ့ကို မသိကျိုး ကျွန်ပြုကာ လမ်းဘေး တစ်ဘက် တစ်ချက်ဆီသို့ သာ လိုက်ကြည့်ရင်း တိတ်ဆိတ်စွာ ပါလာသည်။

မကြာမီ ဝက်ပါလမ်းရှိ “ချမ်းမြေ့ပြည့်စုံ”ခြံဝင်ကြီးဆီသို့ ကားကလေး
ပြန်ရောက်လာခဲ့ သည်။

“ပစ္စည်းတွေ တို့ သယ်ပေးမယ်လေ၊ ထားခဲ့ပါ”

“ရပါတယ် ကိုယ်ဘာသာကိုယ် သယ်နိုင်တယ်၊ ကျေးဇူးပဲ....”

မေသက်မွန်က သူ့ ခရီးဆောင်အိတ်ကို ပခုံးတွင် လွယ်လိုက်ပြီး
သားရေသေတ္တာကို ကားထဲက ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

မင်းခန့် ဦးခေါင်းကို ယမ်းပြီး သူကလေးကို ကြည့်နေ လိုက်သည်။

မေသက်မွန်သည် သူ့ ပစ္စည်းတွေ သူရအောင် သယ်ပြီးအိမ်ကြီးထဲသို့
လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

“အားပါး တယ်မိုက်ပါလား၊ သူလေးက ဘယ်သူလေလဲ ဟင် ကိုကိုကြီး....”

ထမင်းစားခန်းဆီမှ ပန်းသီးရဲရဲကြီး တစ်လုံးကို လက်တွင် မြှော က်ကစားရင်း
ထွက်လာ သော မိန်းကလေးသည် မေသက်မွန်ကို တွေ့လိုက်ရသော အခါ တန့်ခနဲ
ဖြစ်သွားပြီး နောက်က လိုက်ဝင်လာသော မင်းခန့်ကို မေးလိုက်သည်။

“ဒါ မေမေ့ကို ကြည့်ဖို့ ဒီနေ့ပဲ ငှားလိုက်တဲ့ ဆရာမ လေး မေသက်မွန်လေ
အငယ်လေးရဲ့ မေသက် သူက တို့ ညီမထွေးတလေး တင်ဇာမိုးခန့် ဆိုတာပေါ့”

မေသက်မွန်က ရှော့ပင် အဖြူရောင် စွပ်ကျယ်အနီရဲရဲကလေးကို ဝတ်ဆင်ပြီး
နဖူးတွင် အနီရောင် ကြိုး ပြားပြားကလေးကို စည်းနှောင်းထားသော နုနုငယ်ငယ်
မိန်းကလေးကို ပြုံးရုံသာ ပြုံးပြလိုက်သည်။

“အယ်တော့.... ဆရာမ က ငယ်ငယ်ကလေးနော်၊ အငယ်လေးက ကိုကိုကြီး
ဘယ်ကချာတိတ်မလေး ခိုးလာလဲလို့၊ အဟွန်း....ဟွန်း....ဟွန်း...”

“ဟာ....သေတော့မှာ ပဲ ဒီအငယ်လေးတော့”

မေသက်မွန် မျက်နှာကလေး ရဲခနဲ ဖြစ်သွားသည်ကို အားတုံ့ အားနာ ဖြစ်ပြီး သူ့ညှိမငယ်ကလေး၏ ဦးခေါင်းကို မင်းခန့်က လှမ်းထုလိုက်သည်။

“ဟာ....ခေါ်...ခေါ်... အဟွန်း....အဟွန်း....ဟွန်း”

“ဟေ့....ရောက်လာကြပြီလား”

အိပ်ခန်း တစ်ခုထဲမှ ထွက်လာသော ဦးမျိုး ခန့်က သူ့ပါးစပ်တွင် ခဲထားသော ဆေးတံကိုချွတ်ကာ မေးလာပြန်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

“နောက်မှ တွေ့ ကြမယ်နော်၊ ငယ်လေး သွားကစားလိုက်ဦးမယ်”

တင်ဇာမိုးခန့်သည် မေသက်မွန်ကို ပြောပြီး အိမ်ထဲက ပြေးထွက်သွားသည်။

“မင်းအတွက် အိပ်ခန်း ပူစီမလေး စီစဉ်ထားပြီးပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့....ဦး”

“အေး....ခုအချိန်ကစပြီး လူမမာကို မင်းလက် အပ်လိုက်ပြီနော်၊ သူ့ကို စိတ်အချမ်းသာဆုံး၊ အသက်သာဆုံး ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးရမှာ က မင်း တာဝန်ပဲ”

“ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်”

“လူတွေ က ငါ့ကို အင်မတန် ခက်ထန်မာကျောတဲ့ လူကြီးလို့ သတ်မှတ်ထားကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ဇနီး ငါ့သားသမီးတွေ နဲ့ ပတ်သတ်လာရင်တော့ ငါက အနူးညံ့ဆုံး လူ တစ်ယောက် လို့ ငါ့ကိုယ်ငါထင်တယ်လေ၊ဒါကို ငါ့မိသားစုအပေါ် ငါ ဘယ်လောက်ချစ်တယ်၊သံယောဇဉ် ကြီးတယ်ဆိုတာ မင်းသဘောပေါက်မှာ ပါ”

“ရှင်လဲ သဘောပေါက်ဖို့ လိုတယ်၊ လေးငယ်ငယ်ဟာလဲ ကျွန်မရဲ့ အသည်းနှလုံးပဲ၊ ကျွန်မ သိပ်ချစ်ရတဲ့ ညီမလေးကို ရှင်သတ်ခဲ့ပြီး ရှင့်ပယောဂကြောင့် မသေသင့် မသေထိုက်ဘဲ ကျွန်မ ညီမလေး သေခဲ့ရတယ်၊ ကျွန်မ ညီမလေးအတွက် ကျွန်မ

ခံစားနေခဲ့ရသလို အဟွန်း....ရှင်ကြီးလဲ တစ်နေ့ ခံစားလာရမှာ ပါ”

“ဆရာမဆရာမ လေး”

“အွန်....”

“ဟို....ဒီသတ္တာတွေ အိပ်ခန်းထဲ သယ်သွားလိုက်တော့မယ်နော်”

“ဪ....အင်း....အင်း၊ ကျေးဇူးပဲ ပူစီမ”

“နောက်ထပ် ဘာမှာ စရာ ရှိပါသေးသလဲ”

“မရှိတော့ဘူး၊ နောက်လိုမှ ပြောမယ်၊ မင်းကို မတင်ဇာ မျှော်နေပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

မေသက်မွန်သည် ဒေါ်တင်ဇာ၏ အိပ်ခန်းဆီသို့ ထွက်ခဲ့သည်။

*

အခန်း (၆)

လှပ ပြောင်လက်နေသော ကြေးဝါရောင် ကုတင်ကြီးပေါ်တွင် ခေါင်းအုံးများ ကို ကျောမှီပြီး ဒေါ်တင်ဇာသည် သက်သော ငုံ့သက်သာ ထိုင်ကာ ချည်ခင်ကလေးတစ်ခင်ကို လုံးနေသည်ကို တွေ့ ရ၏။

“ဟယ်....ကြည့်စမ်း ဆရာမ လေး၊ လှလိုက်တာ၊ ဒေါ်ဒေါ် လူတောင် မှာ သွားတယ်ကွယ်၊ အငယ်လေးရဲ့ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် ယောက် များ လားလို့....”

“လာ....ထိုင်....လာ....ထိုင်ပါဦး”

သူ့ အိပ်ရာ နံဘေးက ကုလားထိုင်ဆီသို့ လှမ်းခေါ်လိုက်သဖြင့် မေသက်မွန်လည်း သွားထိုင်လိုက်သည်။

“ဒေါ်ဒေါ်ကလေး သူ့အရွယ်လေးနဲ့ သူ ဝတ်တာစားတာ သိပ်ကြိုက်တာ၊ ဒါကြောင့် အိမ်က သမီးကလေးကို ဘယ်တော့မှ မတားဘူး။ အရှက်လုံရင် ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား၊ ဒါနဲ့ အငယ်လေးတောင် အိမ် ပြန်လာပြီ၊ တွေ့ လိုက်သလား မဆိုနိုင်ဘူး”

“တွေ့ လိုက်ရပါတယ်။ သူ ခြံထဲဆင်းပြီး သွားကစားတယ်”

“အငယ်လေး ကတော့ ကြက်တောင်ရိုက်နဲ့ ရေကူးမှာ တော့ ချန်ပီယံပဲ၊ ဖအကြီးကလဲ သူ့သမီးလေး အကြိုက် ကြက်တောင်ကွင်းနဲ့ ရေကူးကန်ကို ခြံထဲမှာ အကျအနစ် လုပ်ပေးထားတယ်လေ၊ ဆရာမ လေးလဲ ဝါသနာပါရင် အားတဲ့အခါ အငယ်လေးနဲ့ ကစားပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အင်း....ဝမ်းသာတယ်ကွယ်၊ ဆရာမ လေးက ဒေါ်ဒေါ် အတွက်တင်မကဘူး သမီးလေးနဲ့ မတိမ်းမယိမ်းဆိုတော့ သူ့အတွက်ပါ အဖော်ရလို့”

မေသက်မွန်က ချည်ခင်ကလေးကိုလက်ညှိုး နှင့် လက်မနှစ် ဘက်တွင် ချိတ်ပြီး

ရစ်ရလွယ်အောင် လုပ်ပေးလိုက် သည်။

“ကျေးဇူးပဲ၊ ဒါမှ မြန်မြန်ပြီးမှာ “

“ဒီချည်က ဘာလုပ်ဖို့လဲဟင်“

“တစ်ချောင်းထိုး ထိုးဖို့လေ၊ တစ်နေ့ တစ်နေ့ တစ်ယောက် တည်း
ထိုင်ထိုင်နေရတာ ပျင်းစရာ ကောင်းတယ် မဟုတ်လား“

“အိမ်ရှေ့က ဆိုဖာ ဆက်တီတွေ မှာ ခင်းထားတာ ဒေါ်ဒေါ် ထိုးတာလား“

“ဟုတ်တယ်၊ ဘာ ဖြစ်လို့လဲဟင်“

“ဒေါ်ဒေါ်က တော် လိုက်တာ လက်ရာက သိပ်လှတာပဲ၊ ဒေါ်ဒေါ်ဆီက
ဒီပညာကို မေသက်လဲ သင်ရဦးမယ်“

“ဝါသနာပါရင် သင်ပေးမှာ ပေါ့၊ ဒေါ်ဒေါ် ကတော့ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက
ဇာထိုးပန်းထိုး သိပ်ဝါသနာပါတယ်၊ ဘွားဘွားက သင်ပေးသွားလို့ တက်တင်းလဲ
ထိုးတတ်တယ်”

“တက်တင်းဟုတ်လား၊ မေသက် ထိုးတတ်တယ်”

“ဟယ်....ဟုတ်လား အဆန်းပဲ၊ ခုခေတ် မိန်းကလေးတွေ တက်တင်းကို
ထိုးတတ်ဖို့ဝေးစွ မြင်တောင် မမြင်ဖူးကြဘူး၊ ဆရာမ လေးကို ဘယ်သူ သင်ပေးတာလဲ ဟင်”

“မေသက်ရဲ့ ဘွားဘွား ရှိတုန်းက သင်ပေးထား ဘွားဘွားဆုံးတုန်းက
မေသက်က ဆယ်နှစ် ပဲ ရှိသေးတာ ဒေါ်ဒေါ်”

“ငယ်ငယ်လေးပဲ ရှိသေးတာပဲ၊ အင်း....အိမ်က အငယ်လေးကိုလဲ ဒီ လက်မှု
ပညာတွေ သင်ပေးပါတယ်၊ သူက ဝါသနာမပါဘူးလေ၊ သူ ဝါသနာပါတာက
ကက်ဆက်ဖွင့်မယ်၊ သီချင်းဆိုမယ်၊ အေရိုးဗစ်ကစားမယ်၊ ရေကူးမယ်၊ ကြက်တောင်ရိုက်မယ်
ဘာမှ လုပ်စရာ မရှိရင် ကားကို အလကား ထောက်ကြုံတို့ပဲနူးတို့ထိအောင်
လျှောက်မောင်းမယ်....

“အဲဒါ ဖအကြီးနဲ့ တစ်ရန်ဆရာမ လေးရေ၊ အငယ်ကောင်လဲ ဒီအတိုင်းပဲ
ဒေါ်ဒေါ် ကတော့ သူတို့ စိတ်ချမ်းသာမယ်ထင်လို့ လုပ်တာ၊ ဘယ်တော့မှ မတားဘူး၊
ဖအကြီးသာ နေရာတကာပါနေတာ၊ အလုပ်သွား အလုပ်က ပြန်ရင် အိမ်မြဲတာ သားကြီး
တစ်ယောက် ပဲ ရှိတယ်၊ ဖအေ အနားမှာ အနေအများ ဆုံးကလဲ သူပဲ၊ သူက အချိန်တန်
အရွယ်ရောက်နေပြီ၊ မိန်းမယူပါဆိုလဲ ပြောမရဘူး”

“ဘယ်သူ့ကို မိန်းမယူခိုင်းနေတာလဲ မေမေ”

နစ် ယောက် သား တံခါးဝဆီသို့ ကြည့်လိုက်ရာမင်းခန့် ဝင်လာသည်ကို တွေ့
လိုက်ကြ ရသည်။

မင်းခန့်သည် ရခိုင် ပုဆိုးနီညိုရောင် နှင့် စပိုရှပ်လက်စည်းအဖြူကို
ဝတ်ဆင်ထားသည်။

အတော် ကြည့်ကောင်းတဲ့ လူပဲဟု မေသက်မွန် စိတ်ထဲက ပြောလိုက်မိသည်။

“လာ သားကြီးအကြောင်း မေမေက ပြောနေတာ”

“ဗျာ.....သားအကြောင်းဟုတ်လား၊ သားက ဘာ ဖြစ်လို့လဲ”

“သားက မိန်းမ မယူလို့”

“အဟင်း.....ဟင့်.....ဟင်း”

မင်းခန့်က မိခင်၏ ကုတင်စွန်းတွင် တင်ပါးလွှဲကလေး ဝင်ထိုင်ပြီး
ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် ရယ်လိုက်သည်။

“ဘာရယ်တာလဲ သားကြီးရဲ့ ”

“မိန်းမယူပါ.....ယူပါနဲ့ တကယ်ယူမယ်ဆိုရင် မတားရဘူးနော်၊ သားကခုတွေ့
ထားနေပြီဗျ”

ရယ်မြူး ရိပ်တွေ ဝေနေသော မျက်လုံးများ ဖြင့်မေသက်မွန်ထံသို့

တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်ပြီး မင်းခန့်က ပြောလိုက်သည်။

“ဟင်....တကယ်လား၊ ဘယ်က မိန်းကလေးလဲ သား”

“သားနောက်တော့ ပြောပြမှာ ပေါ့၊ ခုတော့၊ အင်း.....လေ့လာတုန်းဆိုပါတော့”

“ကြည့် သားက ဟုတ်မလိုလိုနဲ့ အဖြား ရှူ၊ သွားပြီ၊ ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့
ဆရာမ လေးရဲ့၊ သားကြီးကလဲ ခက်ပါတယ်လို့”

“မခက်ပါဘူးဗျာ၊ မေမေကလဲ အဟင်း....ဟင်း....ဟင်း”

မေသက်မွန်လည်း သူတို့သားအမိနှင့် ရော၍ ပြုရယ်နေလိုက်မိသည်။

စကားတွေ တောင် ပြော မြောက် ပြော အတန်ကြာအောင် လုပ်နေပြီးမှ
မင်းခန့်သည် မေသက်မွန်ကို မိခင် ဒေါ်တင်ဇာနှင့်ပတ်သက်သော ဆေးနှင့်
ဆေးပစ္စည်းထားသည့် ရှို့၊ ကေ့စ်ကလေးကို ပြလိုက်သည်။

“ဒီထဲမှာ အားဆေး၊ ထိုးဆေး၊ စားဆေး အကုန်ရှိတယ်၊ ဆေးထိုဖို့ လိုအပ်တဲ့အခါ
တစ်ခါသုံး အပ်တွေ ကိုပဲ သုံးတယ်၊ ဒီမှာ က ပရက်ရှာကပ်၊ ဟောဒီဘူးထဲမှာ က သာမိုမီတာ၊
အင်း....တချို့ ဆေးတွေ ကိုတော့ ဟို ရေခဲတ္တေသာထဲမှာ ထားတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့....”

“တကယ်လို့ အကြောင်းကိစ္စ ရှိလို့ ဆရာဝန်ကို ဆက်သွယ်ဖို့ လိုအပ်လာရင် ဒီမှာ
သူ့ဖုန်းနံပါတ်၊ ဆရာကြီး နာမည် က ဒေါက်တာ ဦးဘုန်းဝေတဲ့၊ အိမ်ချင်း ကတော့
သိပ်မဝေးပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့....”

“ဒါပါပဲ”

“အင်း.....သားကြီး ကတော့ မအေကို သိပ် ဂရုစိုက်တာပဲ၊ အငယ်နှစ် ယောက် လို
မဟုတ်ဘူးကွယ့်”

“သူတို့က မလေးတွေ ပဲ ရှိသေးတာ မေမေရယ်၊ သူတို့ ပျော်သလို နေကြပါစေဗျာ”

“အင်း....ဒီနေရာ မှာ တော့ သူ့ စိတ်ဓာတ်က ငါနဲ့ တူတယ်၊ ငါလဲ လေးငယ်ငယ်ကို သူ့စိတ်ပျော်သလိုနေချင်တိုင်း နေခွင့်ပေးခဲ့တယ်၊ ဘာမဆိုလဲ သူ့ကိုသာ ပြီးစားပေးခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ညီမလေး ကံဆိုးရှာတယ်၊ အသက်ငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ်လေးနဲ့ ရေတိမ်နစ်ခဲ့ရ ရှာတယ်....

“လေးငယ် ဒီလို ဖြစ်ခဲ့ရတာ သူတို့ ကြောင့် ၊ သူတို့တွေ ကို ငါ ဘယ်လိုမှ မကျေနိုင်ဘူး လုံးဝ မကျေနိုင်ဘူး”

မေသက်မွန်၏ ရင်ထဲတွင် နာကြည်းစိတ်တွေ အလိပ်လိပ်တက်လာပြန်၏ ။

“သားရေ....”

ဒေါ်တင်ဇာက သူ့သားကို ခေါ်လိုက်သံ ကြားရမှ မေသက်မွန်သည် ကိုယ်ကိုကိုယ် သိတထားရမှန်း ပြန်သိလာ၏ ။

“မေမေ ဘာလဲ”

“သားတို့ ညစာ ထမင်းစာရင် ဆရာမ လေးကိုလဲ အတူ ခေါ်စားနော် သား”

“စိတ်ချပါမေမေ၊ သားခေါ်မှာ ပါ”

“ရပါတယ်....မေသက် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဆာမှပဲ စားပါရစေ”

“မိသားစုတွေ လို တရင်းတနီး ရှိစေချင်လို့ပါကွယ်၊ ဒီအိမ်မှာ နေရတာ ဘာမှ အားနားစရာ မလိုဘူးနော်၊ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာလို သဘောထား၊ ကြားလား ဆရာမ လေး၊ အဲ.....ဘာတဲ့ မေသက်”

“မေသက်မွန်ပါ ဒေါ်ဒေါ်”

“မေသက်မွန် နာမည် ကလေးက ရိုးရိုးလေးနဲ့ ချစ်စရာကောင်းတယ်နော်၊

ဒေါ်ဒေါ် ကတော့ မေသက်လို့ ဒေါ်ရတာ ပိုကြိုက်တာ”

“ကြိုက်သလိုခေါ်ပါ ဒေါ်ဒေါ် ၊ အဟင်း....ဟင်း”

ဒေါ်တင်ဇာက ကျေနပ် အားရသော မျက်နှာဖြင့် မေသက်မွန်ကို ကြည့်လိုက်စဉ် သူ့လက်ထဲက ချည်လုံးကလေး လွတ်ကျသွားကာ ကြမ်းခင်း ပေါ်သို့ လိမ့်ဆင်းသွား၏ ။

“ဟယ်”

မေသက်မွန်က လိမ့်သွားသော ချည်လုံး ကလေးကို ကုန်းကောက်လိုက်သည်တွင် အင်္ကျီထဲ ထည့်ဝတ်ထားသော ဆွဲကြိုး က အသည်းပုံ စိတ်လော့ငှက်က ကလေးထွက်လာ၏ ။

ဒေါ်တင်ဇာသည် မေသက်မွန်၏ လက်မှ ချည်လုံးကလေးကို ယူရင်း မေသက်မွန်၏ ရင်နှစ် မြွှာ ကြားတွင် တွဲခိုနေသော အနာအဆာစင်၍ တဖျတ်ဖျတ် လက်နေသော စိန်လော့ငှက်က ကလေးကို ကြည့်လိုက်သည်။

“မေသက် လောင်ကက်ကလေးက လှလိုက်တာနော်၊ ရှေးလက်ရာလေး၊ စိန်တွေ ကလဲ တယ်ကောင်းပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့....ဘွားဘွားတို့ လက်ထက် ကတည်းက ပစ္စည်းလေးပါ”

“မေသက် နားကပ်ကော လက်စွပ်ကော စိန်ကောင်းတွေ ချည်း၊ မေသက်တို့က ပြည့်ပြည့် စုံစုံတွေ ထဲကပဲ ဖြစ်မယ်”

ရှင်သန် ဖျတ်လတ်သော ဒေါ်တင်ဇာ၏ မျက်လုံးများ က မေသက်မွန်၏ လက်ဝတ် လက်စားများ ကို ကြည့်ပြီး ထင်မြင်ချက် ပေးနေ၏ ။

*

ညစာ ထမင်းစားချိန်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။

လူသစ် တစ်ယောက် ချမ်းမြေ့ပြည့်စုံမှာ တိုးလာသဖြင့် ပျော်ပျော်ပါးပါး ထမင်းဝိုင်းစားချင် လှသည်ဟု ဆိုလာသဖြင့် မင်းခန့်သည် မိခင် ဖြစ်သူကို ထမင်းစားပွဲ ဆီသို့ ပို့ချီလာခဲ့သည်။

ဘဲဥပုံ မဟော်ဂနီရောင် မော်မိုက်ကာ ထမင်းစားပွဲကြီး ထိပ်တက်ဘက်တွင် ဦးမိုး : ခန့်က ထိုင်နေသည်။

ရွှင်ပူနေသော ဇနီး၏ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး သိပ်ကျေနပ်အားရနေပုံ ရ၏ ။

မင်းခန့်သည် မေသက်မွန်နှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်တွင် သူ့ မိခင်နှင့် ဘေးချင်း ယှဉ်ထိုင်နေ၏ ။

ဆက်မော်ခန့်မှ လွဲ၍ လူစုံရန် အငယ်လေး တစ်ယောက် သာ ကျန်တော့သည်။

“ဟဲ့ ပူစီလေး....နှင့် မမငယ် မပြီးသေးဘူးလား၊ သွားကြည့်စမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေကြီး”

အိမ်ဖော်မလေး ပူစီမ၊ အိမ်ပေါ်ထပ်ဆီသို့ ဆက်နွယ်ထားသော အဆစ်ချိုး ကျွန်းလှကား ကြီးပေါ်သို့ ပြေးတက်သွား၏ ။

အငယ်မ တင်ဇာမိုးခန့်ကို စောင့်နေချိန် အတောအတွင်း : စားဖိုမှု :ဒေါ်သွဲ့နှင့် အခြား အိမ်ဖော်မကလေး တစ်ဦး ဖြစ်သော မငွေက ထမင်း ဟင်းလျာများ ကို နူးခပ်ပြင်ဆင်ပေးနေ၏ ။

သား ငါး အကြော်အလှော် အချိုအချဉ် ဟင်းလျာများ က ထမင်းစားပွဲပေါ်တွင် ပန်းကန်ကြီး ပန်းကန်ငယ်တို့ဖြင့် ပြည့်လှမ်းနေပေ၏ ။

“ဟယ်....တို့ မေမေကြီးပါ ထမင်းပွဲမှာ လာထိုင်နေပါလား”

လှကားပေါ်က ပြေးဆင်းလာသော တင်ဇာမိုးခန့်ရွှင်ဖြူ အားရသံကလေးဖြင့်

ပြောလိုက်သည်။

“သမီးလေးတို့နဲ့ ဝိုင်းစားချင်လို့လေ၊ လာ...အငယ်လေး ထိုင်”

တင်ဇာမိုးခန့်သည် မေသက်မွန်၏ ဘေးက ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ဒေါ်သွဲ့က ထမင်းအုပ်ကို ဖွင့်၍ ထမင်းများ ပန်းကန်ထဲသို့ လိုက်ထည့်ပေးလိုက်သည်။

အသွဲ့က ဟင်းလျာများ ကြီးစဉ်ငယ်လိုက် ထည့်ပေးလာ၏ ။

မင်းခန့်သည် သူ့ ရှေ့တည့်တည့်တွင် ရှိနေသော ကက်ကတစ် ပေါင်းသုပ်ကို မိခင်၏ ပန်းကန်ထဲသို့ ဦးချလိုက်သည်။

“ဒါ မေမေ့ အတွက် ဒေါ်သွဲ့ကြီးက စပါယ်ရှယ်လုပ်ပေးထားတဲ့ ကက်ကတစ် ပေါင်းသုပ် မေမေ စားကြည့်ပါဦး”

ဒေါ်တင်ဇာက မြည်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟွန်း.....တယ်ကောင်းပါလား၊ ဒေါ်သွဲ့က အချက်အပြုတ်မှာ တော့ နံပါတ်ဝမ်းပဲ”

“အဲဒီ ငါးပေါင်းသုပ် မသွဲ့မလုပ်တတ်ပါဘူး၊ မင်းမင်းလာပြပေးတာပါ”

“ဟွန်း.....သားကြီး ပြပေးတာ၊ သားကြီးက ဘယ်ကတတ်သလဲ”

“သား သူငယ်ချင်း အောင်ဝမ်တို့ အိမ်မှာ ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်က စားခဲ့ဖူးတာလေ၊ ဘယ်လို ချက်ရသလဲလို့ မေးတော့ အောင်ဝမ် အမေက ချက်နည်း ပြုတ်နည်း သားကို သေသေချာချာ သင်ပေးလိုက် တယ် မေမေ”

“ဒါနဲ့ သားက မေမေ့ ကို ချက်ကျွေးတယ်ပေါ့”

“မေမေနဲ့လဲ တည့်တယ်၊ မေမေ့ကိုလဲ စားစေချင်လို့၊ ကောင်းတိယ မဟုတ်လား”

“သိပ် ကောင်းတာပဲ”

“ကျုပ်ကိုလဲ ပေးစမ်းပါဦး၊ ဒီလောက် ကောင်းပါတယ် ဆိုတဲ့ ဟင်း မြည်
ကြည့်ရအောင်လို့”

ဦးမျိုး ခန့်က တောင်းလိုက်သဖြင့် မင်းခန့်က ထည့်ပေးလိုက် သည်။

“မြည် ကြည့် ဖေဖေ”

မင်းခန့်သည် မြည် ကြည့်ရန်အတွက် မေသက်မွန်၏ ပန်းကန်ထဲသို့ လည်း
တစ်ဖဲ့ ထည့်ပေးလိုက် ပြန်သည်။

“ဟေး.....ကိုကိုကြီး၊ အငယ်လေးလဲ ပါးစပ်နဲ့ပါနော်၊ ဒီလို မျက်နှာမလိုက်ပါနဲ့”

“ဟာ...အငယ်လေးကလဲ၊ သိပ်ဆိုးတယ်၊ ထည့်စားရင်လဲ ရတဲ့ဥစ္စာ”

မျက်နှာကလေး ရဲခနဲ ဖြစ်သွားသော မေသက်မွန်ကို အားနာပြီး သူ
ကိုယ်တိုင်လည်း မင်းခန့်သည် မျက်နှာမထားတတ်အောင် ဖြစ်သွားပေ၏ ။

“ဟွန်း.....မရပါဘူး နော်၊ အငယ်လေးကို ခါတိုင်းဆို ကိုကိုကြီးက
ကောင်းနိုးရာရာတွေ ထည့်ပေးနေကျပါ၊ ကဲ.... ထည့်ထည့် မြည် ကြည့်ချင်လှပြီ”

အလိုက်ကန်းဆိုး မသိ ဇွတ်တရွတ် ပုံစံကလေးဖြင့် တင်ဇာမိုးခန့်သည် သူ
အစ်ကို ရှေ့သို့ သူ့ထမင်းပန်းကန်ကို ထိုးပေးနေ၏ ။

“သင့် ရှုပ်တဲ့ ကောင်မလေးပဲ”

မင်းခန့်သည် ပြောပြောဆိုဆိုပဲ ညီမလေး ဖြစ်သူ၏ ပန်းကန်ထဲသို့
ဟင်းတစ်ဖဲ့ကို ထည့်ပေးလိုက် သည်။

“အဲလိုမှပေါ့”

နွဲ့ဆိုး ဆိုးလွန်းလှသော သမီးငယ်ကလေးကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်တင်ဇာ၏
မျက်နှာသည် ပြုံးကြည်နေ၏ ။

“မမေသက် စားနော်၊ လက်နှေးနေရင် ငယ်မိုက်ထဲ အားလုံးရောက်သွားလိမ့်မယ်

သိလား”

“စားပါ လေးငယ်ရာ၊ ရပါတယ်....”

“ဒီကောင်မလေးက အဟုတ်စားပစ်မှာ ၊ အကောင်ငယ်သလောက် အားကြီး အစားပုပ်တဲ့ ကောင်မလေး”

“ဟုတ်တယ် ငယ်က ဝအောင်မကျွေးရင် ကိုကိုကြီး အသားကို အရင်ဖဲ့စားဖို့ စိတ်ကူးထားပြီးသား ဟွန်း....”

“ကောင်မလေးက ပြောပုံဆိုပုံ၊ နွဲ့ပုံတွေ က လေးငယ်ငယ်လေး အတိုင်းပါပဲလား၊ တစ်ထေရာတည်းပဲ၊ ငါတို့ အိမ်မှာ ဆိုရင်လဲ လေးငယ်ငယ်ဒီလိုပဲ လုပ်တတ်တယ်၊ ညီမလေးကို သိတရလိုက်တာ”

ရင်ထဲတွင် ဆို့လာသဖြင့် မေသက်မွန်မှာ လက်ထဲကထမင်းလုတ်ကို ဆက်မသွင်းနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတော့သည်။

“မေသက် စားလေ....”

သူ့ကို သတိရပြုနေဟန်တူသော မင်းခန့်က ပြောလိုက်သည်။

“မေသက် ဝပြီ....”

“အစား နည်းလှချည်းလား၊ စား မကောင်းဘူးလား”

“ဟင်းတွေ က သိပ်ကောင်းလို့၊ စားလို့လဲ သိပ်ကောင်းပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်၊ မေသက် ဒီလောက်ပဲ ဝင်တော့လို့ပါ”

မေသက်မွန်က ပြောပြီး ထက်ထ,ဆေးလိုက်သည်။

“ဒါဆို သစ်သီးစုံ ဂျယ်လီစား၊ ငယ်လုပ်ထားတယ်၊ ဟေ့ အနွေ အားလုံးအတွက် သစ်သီးစုံ ဂျယ်လီထည့်လိုက်တော့....”

“ဟုတ်ကဲ့ မငယ်....”

အနွေသည် ရေခဲသေတ္တာထဲမှ သစ်သီးစုံ ဂျယ်လီထည့်ထားသော ဖန်အုပ်ကြီးကို ထုတ်ယူလာပြီး ထမင်းပွဲအပြီး အချို့ပွဲတည်းရန် ပြင်ဆင်ပေးလာ၏။

ချိုအေး စိမ့်ဖန်သော အချို့ပွဲ များ သည် ဟင်းလျာ ပန်းကန်များ နေရာတွင် အစားထိုး ဝင်လာကြပြန်သည်။

ကိုယ်ကြိုက်နှစ်သက် ရာကို မြည်းစားကြရင်း သူတစ်မျိုး ငါတစ်မျိုး စကားတွေ ပြောဆို နေကြ၏။

ထမင်းစားပွဲဝိုင်းမှ ဦးမျိုး ခန့် ထွက်ခွာ သွားသည်။

ထို့နောက် တယ်လီဖုန်းလာသဖြင့် တင်ဇာမိုးခန့် ထွက်သွား၏။

စားပွဲတွင် ဒေါ်တင်ဇာ၊ မင်းခန့်နှင့် မေသက်မွန်တို့သာ ကျန်ရစ်တော့သည်။

“သမီးက ဒီလိုပဲ၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ လာသမျှ ဖုန်းက သူ့အတွက် ချည်းပဲ”

“ငယ်လေးက အပေါင်းအသင်းများ တာကိုး၊ ဒီလောက်တော့ရှိမှာ ပေါ့ မေမေရယ်”

“ဟုတ်တယ်.... ဒီအိမ်မှာ အပေါင်းအသင်း မများ တာ မေမေသားကြီး တစ်ယောက် ပဲ ရှိတယ်၊ ကဲ...မေမေလဲ စားလို့သောက်လို့ ဝပြီ၊ အိပ်ခန်းပြန်ကြစို့ သားကြီး”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

မင်းခန့်သည် သူ့ မိခင်ကို ညင်သာစွာ ပွေ့ယူပြီး သူ့ ဘီးတပ် ကုလား ထိုင်ကလေး ပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက် သည်။

မေသက်မွန်က ကုလားထိုင်၏ ကျောမှီကိုင်ကလေးကို ကိုင်ကာ ဒေါ်တင်ဇာ၏ အိပ်ခန်းဆီသို့ တွန်းလာခဲ့သည်။

သူ့နောက်က မင်းခန့် လိုက်ပါလာ၏။

အိပ်ခန်းထဲသို့ ရောက်လျှင် မိခင်ကို ကုတင်ပေါ် သို့ သူပဲ

ပွေတင်ပေးလာပြန်သည်။

“အင်း.....ဒုက္ခိတဘဝများ မကောင်းပါဘူး၊ မေသက်ရယ်”

“အား....မေမေက လုပ်ပြီ၊ ခုပဲ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေရင်းက ဘယ်လို ဖြစ်သွားရတာ လဲ”

“သူများ ကို အားကိုးနေရတာ တစ်ခါတစ်ခါ တော့ စိတ်ပျက်မိတယ် သားကြီးရဲ့ ”

“ဒါ သူများ လား မေမေရယ်၊ မေမေမွေးထုတ်ထားတဲ့ သားကိုများ ၊ မေမေ့ကို ဒီလောက် ကလေး လုပ်ပေးရလို့ သားတို့မှာ ဘာအပန်းကြီးတာ မှတ်လို့လဲ၊ စိတ်ကောင်းကောင်းထားပြီး မေသက်နဲ့ စကားပြောနေကြဦး၊ သားခံတွင် :ချစ်လာလို့ စီးကရက်တစ်လိပ်လောက်သွားသောက် လိုက်ဦးမယ်”

“သွားသား သွား....”

မင်းခန့်သည် သူ့မိခင်ကို ချစ်မြတ်နိုးလွန်းလှသည်။

စီးကရက် ငွေ့လေးများ ကိုပင် မိခင် ဖြစ်သူ ရှူရှူကမိမည် စိုး၍ အပြင်ခန်းသို့ ထွက်ကာ သောက်ရှာ၏ ။

“အင်း.....ဒုက္ခိတ အမေကို ဒီလောက် ချစ်ခင်ယူယတာ ချီးကျူး ဖို့တော့ ကောင်းပါတယ်၊ ဒီမင်းခန့် ဆိုတဲ့ သူက မိသားစုထဲမှာ စိတ်ထား အနူးညံ့ဆုံး ဖြစ်ရမယ်”

ကျောခိုင်း ထွက်သွားသော မင်းခန့်ကို မေသက်မွန်လည်ပြန်နေအောင် လိုက်ကြည့် လိုက် မိ သည်။

“အင်း.....ဒေါ်ဒေါ် သားကြီးက တကယ့်ကို သူတော် ကောင်းကြီးပါကွယ်”

ဒေါ်တင်ဇာသည် သားကို မျက်စိတဆုံး လိုက်ကြည့်ရင်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်နေ၏ ။

သည်ညတွင် တော့ မေသက်မွန်သည် ဒေါ်တင်ဇာ၏ သားကြီး ဩရာသ

ချီးမွမ်းခန်းကိုသာ အများ ဆုံး နားထောင်ခဲ့ရသည်။

ညကိုးနာရီခန့်တွင် ဒေါ်တင်ဇာအား အချိန် ဇယား အလိုက် တိုက်ကျွေးရမည့် ဆေးဝါးများ ကို မေသက်မွန် တိုက်ကျွေး၍ ပြီးဆုံးသွားသည်။

စကားတွေ အချိန် ကြာမြင့်အောင် ပြောခဲ့သော ဒေါ်တင်ဇာမှာ လည်း ဆေးသောက်ပြီး သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိပ်ရာပေါ်တွင် မိုန်းနေသည်။

ဘာမှ လုပ်စရာမရှိတော့သော မေသက်မွန်သည် ပျင်းပျင်းနှင့် ဒေါ်တင်ဇာ၏ အိပ်ရာစားပွဲ ခုံပေါ်မှ ရတနာမွန် စာအုပ်ကလေးကို ဆွဲယူကာ ဖတ်နေလိုက်သည်။

ထိုစဉ် ဒေါ်တင်ဇာ အိပ်ခန်းထဲသို့ မင်းခန့်နှင့် တင်ဇာမိုးခန့်တို့ ဝင်လာသည်။

“မေမေ တောင် အိပ်တော့မှာပဲ”

“ဟုတ်တယ်....ဆေးတွေ ဘာတွေ လဲ အားလုံး တိုက်ပြီးပြီ....”

“ဒါဆို မေသက် နားနိုင်ပြီ နားတော့လေ”

မင်းခန့်က ပြောလိုက်သည်။

“အချိန်စောပါသေးတယ်”

“ဟွန်း....ရတနာမွန်ကြီး ဖတ်နေတယ်၊ မမေသက်ကလဲ ပျင်းစရာကြီး၊ ဒီအရွယ် ဒီစာအုပ် ဖတ်ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ လာ....ဗွီဒီယိုကြည့်ရအောင် ဒီနေ့ ငယ် အခွေ သစ်တွေ ယူလာတယ်”

“ငယ်ပဲ ကြည့်ပါကွယ်၊ မေသက် သိပ် ဝါသနာ မပါဘူး....”

“မမေသက် ကတော့ ကမ္ဘာရှားပဲ၊ ဒီအတိုင်း ဆိုရင် အသက် အစိတ် သုံးဆယ်နဲ့ သီလရှင် ဝတ်လိမ့်မယ်နဲ့ တူတယ်၊ ကိုကိုကြီးရေ....ကြည့်ပြောဦး”

“ငယ်လေး ကတော့ ပြောပြီ....သူ့ ဝါသနာနဲ့ သူပေါ့”

“အဲသလို နေရတာ လောက် ပျင်းစရာ ကောင်းတာ မရှိဘူး၊ ငယ်လေးသာ

မမေသက်နေရာမှာ ဆိုရင် သေသွား နိုင်တယ်သိလား၊ ကဲ....တကယ်တော့၊ မကြည့်ရင်လဲ နေခဲ့တော့၊ ငယ်တော့သွားကြည့်တော့မယ်”

တင်ဇာမိုးခန့်သည် ပြုံး ပြုံး ပြက်ပြက် လက်ထက်ထ ပုံစံ ကလေးဖြင့် ဒေါ်တင်ဇာ၏ အိပ်ခန်း တွင် မှ ထွက်ခွာသွား၏ ။

မင်းခန့်သည် သူ့ ညီမငယ်ကို ကြည့်ပြီး ဦးခေါင်းကို လေးတွဲစွာ ယမ်းလိုက်သည်။

“အငယ်လေးဆိုတဲ့ အငယ်မ ကတော့ ဘာ အပူအပင်မှ မရှိဘူး၊ တားလဲ မတားတတ်ဘူး၊ သူ့ စိတ်ချမ်းသာမှု ကိုပဲ ရှာတတ်တဲ့ မိန်းကလေးပဲ မေသက်”

“သူ့ ဘဝပေး အခြေအနေက သိပ် ကောင်းနေတာပဲ ပူပင်စရာမှ မလိုတာ ကိုမင်းခန့်ရဲ့ ”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ....”

“ကိုမင်းခန့် ဒေါ်ဒေါ် အနားမှာ နေဦးမလို့လား”

“နေဦးမယ် ဘာ ဖြစ်လို့လဲ မေသက်”

“ဒါဆို မေသက် အနားယူလိုက်တော့မယ်”

မင်းခန့်သည် မေသက်မွန်၏ မျက်နှာကလေးကို တစ်စိစိမိမိ ကြည့်ကာ စကားတွေ ပြောနေချင်သေးသော် လည်း သူ့ စိတ်ကို သူ ချိုး နှိမ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ နားချင်ရင်လဲ နားနိုင်ပါတယ်”

မေသက်မွန်လည်း သူ့ အတွက် စီစဉ် ထားသော အိပ်ခန်းဆီသို့ ထ ထွက်ခဲ့တော့သည်။

ဧည့်ခန်းထဲတွင် တင်ဇာမိုးခန့်နှင့်အိမ်ဖော်မကလေး ပူစီမတို့ နှစ် ယောက် သာ အင်္ဂလိပ် ဇာတ်ကား တစ်ကားကို ထိုင်ကြည့်နေကြ၏ ။

ဦးမျိုး ခန့်နှင့် ဆက်မော်ခန့် တို့ နှစ် ယောက် ကိုတော့ အရိပ်အယောင်သော် မျှ

မတွေ့ခဲ့ရပေ။

*